یوه خبره درته وکم ؟

(ناول)

لیکوال: نصیر احمد احمدي

۱۳۹۱ ل کال

www.ketabtoon.net

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

www.ketabtoon.net | یوه خبره درته وکړم؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کتاب پېژندنه

د کتاب نوم:	یوه خبره درته وکم؟
لیکوال :	نصیراحمد احمدي
د لیکوال د تلیفون شمېره:	۰۷۰۰۲۵۶۱۹۱
ایمیل	**nasirahmad_ahmadi@yahoo.com**
خپرندوی:	مومند خپرندویه ټولنه، جلاآباد
د پښتې ډېزاین	فرید احمد یوسفزی
کمپوز	نصیر احمد احمدي
دپښتې انځور	نصیر احمد احمدي
چاپ کال:	۱۳۹۱ ل

(c) ketabton.com: The Digital Library

<u>ډالۍ</u>

ګران وطن افغانستان ته!

(c) ketabton.com: The Digital Library

(۱)

تياره وه. سړي ګرندي ګامونه اخيستل. له کلي ووت. شمال لور ته پراخه دښته په مخه ورغله. دښته او اسمان ، دواړه يولاس تک تور وو ، يواځې رڼو ستورو سره جلا کول.

سړي يوه شېبه مزل وکړ ، ځاى ځاى به په واوره وخوت ، له بوټونو به يې کرښنده اواز پورته شو ، نور هيڅ هم نه اورېدل کېدل. کله کله به يې د شغالانو انګولا په زړه ننوته.

پاو ووت. ستورو دومره رڼا کوله چې سړى د کاريز د سپرغې (ځاه) پر سر د لرګي لوى ځرخ ته ودروي.

سړي ځرخ تاو کړ. غنجا شوه. ده څه نه ليدل ، خو په دې پوهېده چې پر ځرخ د تاو شوي پړي سر ، لاندې سپرغي ته کښته کيږي.

شېبه وروسته يې پړي ته ټکان ورکړ. لاندې د اوبو چړپا شوه ، پړى د کاريز تل ته رسيدلى و.

سړي بوټونه وايستل. د پړي پورتنۍ برخه يې پر ځرخ تاو کړه. پړى يې ونيو ، پر لاسونو يې زور راووست. پښې يې سپرغې ته ور وغزولې ، په هوا کې ځوړند پاتې شو.

سړي موټ_ موټ پړى خوشې کاوه. دى لاندې روان و ، شېبه وروسته يې پر لوڅو پښو سړې اوبه ور واوښتې.

سړي د خپل پنډ کوټ جيب ته لاس کړ. لاس يې راويست ، د لاسي بټۍ سپينه رڼا په رڼو ، روانو اوبو ولګېده.

کړوپ شو. په اوبو کې مخ پورته لاړ. خولې يې د کاريز د تونل له پاسنۍ برخې وړې لوټې رابېلې کړې. ورمېږ يې لندو خاورو ونيو.

ده په احتياط ګامونه اخيستل ، ځاى ځاى به اوبه ژورې شوې. پر ځنګنو به يې راواوښتې. بيرته به ښېدېو ته ټيټې شوې. دى ورو ورو مخکې ته. کله کله به سپينه رڼا د اوبو ښاخکو ته سيخه شوه. ښاخکي د کاريزه د تونل له پورتنيو لندو ختوڅخه را څڅېدل.

يو ځاى ودرېد. د مور خبرې لړزه پرې راوسته.

((شېرمامده زويه! پام کوه! کاريزونه درانه دي ، پټې بلاوې دي خداى پټې لري.))

ناڅاپه يې چيغه کړه! ښى پښې ته يې ټکان ورکړ ، اوبه وچړپېدې ، د بټۍ په رڼا کې يو غټ ماهى پورته روان و.

سړي وخندل ، زړه يې سره راټول کړ ، په زوټه (زوره) يې وويل:

_هيڅ هم نه شته! هيڅ هم نشته ، هيڅ...

د ې خبرې د کاريز په تونل کې انګازې خپرې کړې ، خو دى پوهېده چې پر تندي يې مړې خولې راماتې دي.

يو دم يې خوسا بوى پر سپږمو ننوت. بوى ډېر شو ، په کاريزه کې د خرابې شوي غوښې بوى ته.

دوه_ درې ګامه ليرې ، په اوبو کې چړپا شوه. رڼا پر هماغه ځاى ولوېده ، له رڼو اوبو د غوټه ماهيانو شاهپرونه راوتلي وو ، اوبه يې خيرلې ، مخ پورته روان ول.

سړي پزې ته لاس ونيو ، ور مخته شو. يو ځوان ځوړند سر ناست و. اوبه يې پر غزيدلو ورنو رواني وې ، ملا يې د کاريزه پر دېوال پورې نښتې وه ، تر غاړې يې نرى نايلوني پړى تاو و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سړي ورو د هغه کېنۍ لاس له اوبو راپورته کړ ، پر ګوتو يې دوې غټې ګوتمۍ ښکارېدلې ، ګوتميو ژېړه رڼا کوله. سړي په بېړه ګوتمۍ راويستلې ، لاس يې پرېښود. جسد ړنګ شو ، له اوبو چرمي بټوه راووته ، بوی تېز شو ، تونل د کانګو او استفراق غږ ونيو ، سړي وګرځول ، بټوه يې د اوبو له سره ورپورته کړه. اوبه پاش شوې ، ده مخ کښته کړندي ګامونه واخيستل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

(۲)

په عمر پخې ښځې وويل:
ــشېر مامده زويه! سره غرمه دې کړه!
کوم غږ يې وانه وربېد
ښځې د برستن پيځکه وښويوله ، وړې کځوړنې سترګې يې ردې راوختې.
د پراته سړي سترګې پټې وې ، په پکه ککرۍ پورې نښتې تار تار وېښته يې لانده ښکارېدل. پر لمر وهلې تور تندي يې خاځکې ــخاځکې خوله پرته وه. ده په تيزۍ سره ساه اخيسته ، ارتې ، غټې سپږمې يې کښته پورته کېدې
ښځې په بېړه د هغه پلنې اوږې ته ټکان ورکړ ، د سړي زګېروی شو ، پر اړخ راواوښت ، د ورمېږ له لندو پيچلو ويښتو يې د خولو تروش بوی پورته شو.
ښځې د سړي پر غاړه ګوتې کېښودې ، ګوتو يې لوند تودوالی احساس کړ.
ښځه په بيړه ولاړه شوه. په دالان کې يې خړ ديوال ته ولاړ ګړی کوږ کړ ، پر نکلې جام اوبه را واوښتې.
بېرته راغله ، شېبه وروسته د سړي پر تندي لنده توټه پرته وه. سړي تېزه تېزه ساه وهله.
ښځې ورو وويل:
ــشېرمامده زويه! څنګه يې ؟
کړپ شو. لس ــ يولس کلن هلک د کوټې په وره کې ودرېد ، په خوشالی يې وويل:
ــلا لا! په ډب کې هيلۍ ناستې دي.
يو دم يې شونډې وځړېدې ، ورغی ، د ښځې تر څنګ خواشينی کېناست ، سړي ته يې وکتل ، ورو يې وويل:
ــتبه يې ده ؟
ښځه ولاړه شوه ، په کونج کې د اينبې زاړه لرګين صندوق پله يې پورته کړه. هلک ته يې د لسو روپو نوټ ونيو ، ورو يې وويل:
ــ د کلي له دوکانه د تبې ګولۍ راوړه.
د هلک په جيب کې پرتې مردکۍ وتکېدې ، په منډه له کوټې ووت.
ښځې د سړي د تندي توټه بدله کړه ، سړي خپلې وړې سترګې رنې کړې ، پترې نيولې خړې شونډې يې وخوځېدې ، په زګيروي يې وويل:
ــڅه وخت ده ؟
ښځې د وړې کړکۍ خيرنه پرده پورې وهله ، سړي خپلو سترګو ته لاس ونيو ، په غوسه يې وويل:
ــلمر د سرای (حويلۍ) مينځ ته رارسيدلی.
ښځې په خواره خوله وويل:
ــتبه دې وه ، نه مې شوای راپورته کولی.
د سړي تندي ګونځې پيداکړې:
ــادې! زه بايد کاريز وکېندم.
ښځه په خبره کې ورولوېده:
ــنور کليوال هم شته!
سړي سړه سا ويسته ، ورو يې وويل:
ــ دوه نيم سوه اوغانۍ (افغانۍ) مې له ګوتو ووتې!

(c) ketabton.com: The Digital Library

څنګ ته ایښی بدنۍ یې ورپورته کړه. دوه__ درې غوړپه اوبه یې تر ستوني تېرې کړې ، ناڅاپه یې وټوخل ، کانګو واخیست. مور یې په بیړه ولاړه شوه. چلمچي یې راووړ. سړي خپله خوله پکې ونیوله. ویې نه ګرځول. بېرته ستوني ستغ پرېووت. ورو یې وویل:

__دا اوبه مو له کوم ځایه راوړې ؟

مور یې په حیرانی ورته وکتل شونډې یې وخوځېدې:

__له کارېزه!

سړي ورمېږ کوږ کړ ، په چلمچي کې یې خوړ وهل.

ښځې چلمچي د باندې ویست.

سړي په خپله خوله د بړستن پېڅکه تېره کړه. تر بالښت لاندې یې لاس ننه ایست. سترګو ته یې دوې د سرو زرو ګوتمۍ ودرېدې. شنه غمي پکې ټومبلې ول.

د دروازې کړپ شو. سړي په بیړه ګوتمۍ تر بالښت لاندې کړې. ښځه راغله ، پر پلاستیکي فرش یې توره چایجوشه کېښوده.

سړي چایجوشې ته وکتل ، له څوښکي یې مړ تاو راووت. ویې ویل:

__له کارېزه اوبه مه راوړۍ.!

ښځې په حیرانی ورته وکتل.

سړی وارخطا شو:

__ما ، ما ویل چې کارېز پاکیږي. اوبه به یې خړې وي.

ښځې وخندل ، د خپل خیرن ټکري پېڅکه یې د پیالې پر ژۍ تېره کړه. ورو یې وویل:

__کارېز ته مازدیګر ناوخته لاړم ، خړه ناسته وه. پاکې ، سوتره ، رڼې اوبه دي.

هلک کوټې ته ورننوت ، ورور ته یې وکتل ، تندی یې ورین شو. په خوشالي یې وویل:

__لالا! تبه دې ښه شوه!!!

سړی غلی و..

هلک وویل:

__وېرېدلی یې ، شونډه دې وتلې ده.

ښځه په خبره کې ورولوېده:

__ګولۍ دې راوړې ؟

هلک یو پاکټ ګولۍ په غولي کېښودې. بېرته یې سړي ته وکتل ، په خوند یې وویل:

__لالا! په ډب کې هیلۍ ناستې دي.

د ښځې شونډې وخوځېدې:

__باز مامده! ورور دې ناروغه دی! مه یې پاذابوه.

هلک غلی شو ، شېبه وروسته یې د خواست په ژبه وویل:

__زه به یې وولم.

سړي مراوي وخندل:

__نه! په ټوپک به ژوبل شې.

__نه ژوبلېږم. زده مې ده ، غټې هیلۍ دي.

ښځه په خبره کې ورولوېده:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ــغوا تړې ده.

هلک د بسترې پر سر پراته ښکارې ټوپک ته وکتل ، ولاړ شو ، وره ته لا نه و رسیدلی چې سړي پسې ورغږ کړ:

ــکاریزه ته یې مه بیایه!

ښځې په حیرانۍ ورته وکتل.

سړي وویل:

ــاوبه د جومات له بمبې ورته راوړه!

ښځې له تورو چایو ډکه پیاله د سړي تر خنګ کېښوده. ورو یې وویل:

ــدا پسې وخوره!

سړي هغې ته وکتل ، په تور غروې کې یې سپینه ګولۍ ښکارېدله.

سړي ګولۍ ور واخیسته ، خولې ته یې واچوله ، ویې ټوخل ګولۍ یې په ستونې کې وچه ودرېده. .

ښځې وویل:

د چایو غوړپ پسې وکه!

ــنه ! نه یې څښم.

ښځې دسترخوان پرانیست ، څو نرې پاستې پکې پراته ول. سړي د پاستې څنډه ور پرې کړه ، ویې ژدویله ، ګولۍ له ډوډۍ سره یو ځای له ستونې تېره شوه.

ښځې بله پیاله ډکه کړه. سړي په بیړه وویل:

ــدا چای د څښلو نه دی .

ښځې په حیرانۍ ورته وکتل. پیاله یې شونډو ته ور وړه.

د سړي تندې ګونځې پیدا کړې:

ــاوف! څنګه درته ووایم ، د کاریزه اوبه مرداري دي.

د دروازې کرپ شو. هلک په سترې غږ وویل:

په کاریز کې یې مړی وموند.

پیاله کړه شوه ، ښځې ټوپ کړل ، اوړه یې وسوځېده ، په بیړه له کوټې ووته.

سړی نیغ کېناست ، بالښت یې لیرې کړ ، دوې ګوتمۍ او چرمې بټوه یې ور واخیستل ، بټوه یې پرانیسته ، څو خړ نوټونه پکې ښکارېدل ، ویې نه پیژاندل ، نوټونه لانده ول. سړی په منډه له کوټې ووت ، ګوتمۍ یې جیب ته واچولې ، بټوه یې هم دیوال ته نږدې لمر ته تر ایښودل شویو وچو وښو لاندې کړه. په بېړه له انګړه ووت.

(c) ketabton.com: The Digital Library

(۳)

شېرمحمد ساه نیولی سپرغي ته ورسېد ، دله کلیوال راټول ول ، لویانو سپرغي ته کتل ، ماشومان هم د لویانو تر مینځ په داسې چولو پسې ګرځېدل چې له هغه ځایه سپرغه ور مالومه شي. شېبه وروسته د څرخ د تاوېدو غږ شو ، مخکې ولاړو خلکو خپلو پزو ته ځادرونه ونیول ، دله شا ته شوه ، دوو پیاوړو کلیوالو پړي ته لاس ور وغځاوه ، سلامت جسد یې راویست.

له بویه تپکه نه کېده. جسد یې سپرغي ته نږدې پر خړه ځمکه پرېېست ، غاړې ته ورلوېدلی پړی یې خلاص کړ ، د مړي ځنګنونه شخ پاتې وو.

شېرمحمد په خړه ځمکه کېناست ، کلې ته یې وکتل ، د خړو کورونو بامونه تور ، شنه او زرغونه ښکارېدل ، له ښځو ډک ول ، د دیوالونو سیورو ته واوره پرته وه.

تر څنګ یې یو ځادر ولوېد. یو ډنګر سړی پر ځادر کېناست. ورو یې وویل:

ـــ موږ له همدې کارېزه اوبه څښلې!

شېرمحمد غلی و.

سړي وویل:

ـــماته خو دا مړی د ډېر وخت ښکاري. بوی یې کړی ، د پښو ګوتې یې شړېدلې دي ، داسې لکه ماهیانو چې خوړلې وي.

سړی غلی شو ، شېرمحمد ته یې وکتل ، په حیرانۍ یې وویل:

ـــوه هلکه! روغ نه ښکارې!

شېرمحمد د خپل پټکي شمله په خپله لنده ، توره تنده تېره کړه. وچې شونډې یې وخوځېدې:

ـــتبه مې ده.

یو غږ واورېدل شو:

ـــخه نشته!

دواړو جسد ته وکتل ، یو کلیوال د مړي جیبونه لټول.

بل وویل:

ـــجیبونه یې خالي دی ، کوم کاغذ ماغذ نشته ، پیژندلای یې نه شو.

یو بل کلیوال راغی ، پایڅې یې لندې وې ، له لاسونو څخه یې سوړ بوی لتېده.

پر ځادر ناست کلیوال وویل:

ـــځنګه مو پیدا کړ؟

نوي راغلي سړي وټوخل ، شونډې یې وخوځېدې:

ـــنن زما وار و ،ساعت مخکې کارېز ته ورکښته شوم ، خوسا بوی و ، پورته لاړم ، مړی مې ولید.

نوی راغلی سړی غلی شو ، شېرمحمد ته یې وکتل ، ورو یې وویل:

ـــتېر مازدیګر خو ته کارېزه ته ورکښته شوې ، پام دې نه شو؟

شېرمحمد د (نه) په ښه سر وخوځاوه.

هماغه سړي وویل:

ـــسپېرمې خو دې غتې دي ، بوی یې نه درته؟

شېرمحمد په غوسه ورته وکتل. دواړه کلیوال موسک ول.

(c) ketabton.com: The Digital Library

(٤)

شېرمحمد په چوتره کې لمر ته ناست و ، ګوتمۍ یې سره اړولې ، بټوه یې په لمن کې پرته وه. د مور غږ یې واورېد:

__بالښت دروړم.

شېرمحمد څه ونه ویل. هماغسې یې ګوتمیو ته کتل.

درب شو ، بالښت ولوېد ، له پلاستیکي فرشه مړې خاورې پورته شوې. سرې په بیره د لاس ګوتې سره وروستې.

ښځې وویل:

__کوم درک یې ونه لګېد ؟

ځواب یې وانه ورېد.

ښځې په حیرانۍ خپل زوی ته وکتل. په زوته یې وویل:

__تبه دې څنګه شوه ؟

شېرمحمد ټکان وخوړ:

__څه ؟

__تبه دې څنګه شوه ؟

__بد نه یم ، پیتاوی ښه راباندې ولګېد.

ښځه د هغه تر څنګ کېناسته ، شېرمحمد پښې ور ټولې کړې ، پر بټوه د اوږدې لمنې پیڅکه پرېوته.

ښځې په خواشینۍ وویل:

__کوم درک یې ونه لګېد ؟

__نه! هیڅ‌ها هم نه پیژانده ، خراب شوی و ، د کلي په هدیره کې مو امانت خاورو ته وسپاره.

ښځې وویل:

__له سهاره دې څه نه دي خوړلي ، چای درته راوړم ، د شاه اوبه دي ، له جوماته مې راوړې

شېرمحمد د (هو) په نښه سر وخوځاوه.

ښځه ولاړه شوه ، د خړو کتار کوټو خواته یې ګام واخیست ، یودم ودرېده ، زوی ته یې وکتل ، په حیرانۍ یې وویل:

__ته پوهېدې چې په کاریزه کې مړی دی.

د سرې ژبه بنده شوه:

__نه ، زه ، زه

ښځې وویل:

__سهار دې د اوبو په ښنبلو زړه راڼکېده ، د چایو پیالې ته دې هم خوله ور نه وړه ، ویل دې چې د کاریزه اوبه مردارې دي. له کومه پوه شوې ؟

شېرمحمد ته غوسه ورغله:

__چای راوړې که نه ؟

ښځه دالان ته ننوته.

شېرمحمد بټوه پرانیسته ، یوخړ نوټ یې راویست ، پردی و ، نه یې پیژانده ، په بیره یې په بټوه کې پراته نور نمجن نوټونه وشمیرل ، لس دانې ول.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د پيالو کړپ شو ، نوټونه يې ژر په بټوه کې کېښودل ، د دالانه وره ته يې سترګې ور واړولې ، څوک نه و. بيرته يې بټوه پرانيسته ، د بټوې يوې خانې څنځير درلود ، کش يې کړ ، په پلاستيک کې بنده سپينه ، نمجنه پاڼه راوخته.

د دالان د وره غنجې شو ، بټوه او پاڼه ، دواړه يې تر ورانه لاندې کړل.

ښځې دوې پيالې له چايو ډکې کړې. د انګړ لرګينه دروازه خلاصه شوه. مور او زوی دواړو ورته وکتل ، يوه پيغله وه ، سره او سپينه ښکارېدله ، ټکری يې پر مخ ور کش کړ ، ليرې ودرېده ، په زوټه يې وويل:

__تروري! ميلمانه لرو ، يوه__ دوې چکۍ ګوره پور راکه!

ښځه دالان ته ننوته. شېرمحمد غولي ته کتل ، نجلۍ دروازې ته نږدې ولاړه وه. شېبه وروسته له دوو چکيو ګوړې سره له انګړه ووته.

ښځه بيرته د خپل زوی تر څنګ کېناسته ، په خوند يې وويل:

__ودې پېژانده ، سينځله وه ، د ګاونډې لور.

شېرمحمد غلی و.

 ښځې سوړ اسويلی ويست ، له شنو چايو ډکې پيالې ته يې وکتل ، وچې شونډې يې وخوځېدې:

__هی ، هی ، تشه لاسه ،   ته مې دښمن يې. که مې ولور په وس پوره وای ، همدا اوس مې دا نجلۍ درته غوښته. کم نه يې ، د خلقيانو د پاچاهۍ په اول کال پيدا شوې ، تر دېرشو اوړې! .

شېرمحمد د چايو غوړپ وکړ ، ورو يې وويل:

__باز مامد چيرې دی ؟

ښځې پيالې ته وچې سترګې نيولې وې.

سرې خپله خبره تکرار کړه!

__باز مامد چيرې دی ؟

ښځې له ځان سره وويل:

__ښه نجلۍ ده. روپۍ نشته ، خدايکه يې نه هم راته کړې وای.

سرې جيب ته لاس کړ ، د نصوارو ډبلی يې راويست ، مخ ته يې ونيو ، په ګرده اينه کې پلنه اوږده پزه ، ارته سپېرمې ، ورې ، ننوتې سترګې او اوږدې سپېرې شونډې ښکارېدلې.

يوه چونډۍ نصوار يې تر ژبې لاندې کړل ، ورو يې وويل:

__نن د کارېزه کار پاتې شو.

ښځې هماغسې پيالې ته کتل...

سرې بټوه او کاغذ په جيب کې واچول ، په زوټه يې وويل:

__ادې! ګوتمۍ مو په څو خرڅه کړه ؟

ښځې په حيرانۍ ورته وکتل.

شېرمحمد وويل:

__په ياد دې دي ؟ ...

 غلی شو ، نصوار يې تر چوترې لاندې تو کړل.

ښځې وويل:

__کومه ګوتمۍ ؟

هماغه چې د بازمامد د علاج له پاره مو خرڅه کړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښځې وخندل:
ـــهغه خو پخوانۍ خبره ده ، باز مامد ورور دي خاپوړي کولې ، نه مې په زړه کيږي. خدای دې وبخښي ، پلار دي خرڅه کړه.
غوا رمباړه کړه ، شېرمحمد ور وکتل ، اخوره ته د ولاړې ژيړې غوا مخکينۍ پښې په پړي کې بندې وې. ورغی ، د غوا په پښو کې تاو شوی پړی يې خلاص کړ ، د اخوره په وچو وښو کې سره چرګه ګرځېدله ، لوته يې پسې وويشته ، چرګې منډه کړه ، سرې ببرته پر چوتره کېناست. ښځې په حيرانی وويل:
ـــولې دې ګوتمۍ ياده کړه ؟
ـــهيڅ ، هسې په زړه کې راتېره شوه. بازمامد چيرې دی ؟
ـــخدای خبر! بيا به د کلی له ماشومانو سره مردکۍ کوي.
شېرمحمد ولاړ شو ، کوټې ته لاړ ، کله چې ببرته په چوتره کې ودرېد ، لونګۍ يې تړلې وه ، پر اوږه يې خړ ، خيرن څادر پروت و.
ښځې وويل:
ـــچېرته ځې ؟
ـــد ولسوالی بازار ته . کار لرم ، سودا خو به نه وي په کار ؟
ښځې څه ونه ويل ، سرې په بيړه له انګړه ووت.

(c) ketabton.com: The Digital Library

(۵)

د ماسپښين سيوري ړنګ ول ، شېرمحمد ستړی ستومانه د يوې ويالې تر څنګ کېناست. پټکی يې ليرې کړ ، سپينه پکه ککرې او تور تندی يې نری کمرنګه خړې ليکې سره بيل کړي ول.

شېرمحمد مخ ته دوه__ درې لپې سړې اوبه ور واچولې ، اوبه وڅښېدې ، رانه ښاخکې يې په تار تار مونډۍ توره ږيره کې ننوتل.

د اوبو چړپا شوه ، شېرمحمد ورمېر کوږ کړ. ژيړه غوا په لغړو نيالګيو کې ولاړه وه. تور اوربوز يې د لښتې په روانو رڼو اوبو کې پټ و.

سړي شاوخوا وکتل ، په زوته يې وويل:

__بازمامده!

مخامخ د چنار له ګڼو بې پاڼو ونو غبر را ووت:

__دا دی ، درغلم.

شېرمحمد د لښتي پر ژی پر يوه هواره ډبره کېناست ، کلي ته يې وکتل. د څو کورونو له دود کشونو څخه تورې لوخړې پورته کېدلې. لوګي د ليرې پراته غره تر سپينو څوکو هسک ول.

باز محمد وويل:

__لالا! څه وايې ؟

شېرمحمد ور وکتل. هلک د ويالې بلې خواته ولاړ و ، واوره يې خوړه ، په غاړه پورې يې سره لينده ځوړنده وه.

سړي وويل:

__غوا دې ولې راوستې ؟

د هلک وړې تورې سترګې وځلېدې:

__لالا ، تر ونو لاندې نوې واښه رابوټيدلې دي ، ما وليدل ، غوا يې ډېر ښه خورې.

شېرمحمد په خبره کې ورولوېد:

__ سيورو ته واورې پرتې دي. د مالونو د پيايلو وخت لا پاتې دی.

باز محمدهماغسې په خوند وويل:

__لالا ، چتکې راغلې ، په يوه مې وار وکه ، لينده خرابه ده ، خدايکه روغ رانه تللی وای.

شېرمحمد وخندل ، ورو يې وويل:

__ څپلۍ مې درته راوړې.

هلک ټوپ کړل ، د ښی پښې زړه ، شکېدلې کلوشه يې د ويالې په ژۍ ولګېده ، خړې اوبه باد شوې ، په بېړه يې پر ځمکه پروت څادر پرانيست ، پلاستيکي څپلۍ يې په پښو کړې ، په خوند يې وويل:

__ بندونه هم لري ، ګرانه وې ؟

شېرمحمد وخندل:

__سل اوغانۍ مې درباندې مصرف کړې.

هلک په خبره کې ورولوېد:

__تر اوسه لا ختې دي ، و به يې ساتم.

شېرمحمد ترل شوی پټکی پر سر کېښود ، څادر يې ور واخيست ، ولاړ شو ، ورو يې وويل:

__کورته ځم ، له بازاره پياده راغلم ، ستړی يم.

هلک په بېړه څپلۍ وايستلې. ويې ويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

__لالا! دا څپلۍ هم درسره یوسه ، په ختېو نه شي.
سړی بیرته کېناست. ویې پوښتل:
__لس وارې ، څلور نیم زره څو کیږي ؟
__ولې ؟
__په ولي پسې یې مه گرځه! څو کیږي ؟
هلک خپلې چاودې گوتې وشمیرلې ، یو ، دوه ، درې...فکر یووور ، یو دم یې وویل:
__دیرش زره.
د شېرمحمد د تندي گونځې ژورې شوې:
__څه چتیات وایي ، څو ورځې وروسته به پنځم ته ځې.
هلک ځمکې ته کتل.
شېرمحمد وویل:
__ما مکتب نه دی ویلی ، خو دومره پوهیږم چې لس وارې څلورنیم زره ، تر دېرشو زرو اوړي. ، خو ته...
هلک یوځل لوځې پښې منډه کړه ، شېرمحمد پسې وکتل ، غوا په نویو راختلو غنمو کې ولاړه وه. سړي څپلۍ په څادر کې واچولې ، زړو په ختېو لړلو کلوشو وازې خولې نیولې وې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

(٦)

شېرمحمد په خوند ګوتي وخټلې ، باز محمد ته يې وکتل ، څراغ ته نږدې ناست و ، څپلۍ يې په لاس کې وې.

سړي وويل:

__ژر موړ شوې ؟

هلک هماغسې څپلو څپليو ته کتل.

زړې ښځې وويل:

__له شکنې (پياوې) سره يې نه ده جوړه.

شېرمحمد له کاسې لنده دوډۍ ورپورته کړه. په ډکه خوله يې وويل:

__خوند يې ښه دی ، الوګان هم لري ، نور څه غواړې ؟

کوم ځواب يې وانه ورېد.

ښځې وپوښتل:

__تبه دې ده ؟

__نه!

__تندی دې خولې دی.

شېرمحمد وخندل:

__ادې! اوس هوا توده شوې ، په تاوخانه پسې دومره اور مه بلوه!

ښځې وويل:

__کاسه ليرې کم.

شېرمحمد بالبنت ته ور وښويېد. ښځې کاسه او دسترخوان دالان ته ويستل ، کله چې بېرته راغله ، باز محمد د خپل ورور په لاسونو اوبه ور اچولې. چليمچي تر نيمايي ډک و.

شپه وروسته د ټولو مخې ته له چايو ډکې پيالې ايښې وې ، د څراغ رڼا لړزېدله ، خړ ديوالونه تورو سيورو نيولي ول.

باز محمد وويل:

__لالا! له خانګل سره مې وخوړل.

شېرمحمد مخ ور واړاوه.

هلک وويل:

__د خانجان کاکا زوی يادوم.

مور يې په خبره کې ورولوېده:

__جنګ مه کوه!

باز محمد ته غوسه ورغله:

__لا لا يې په بد نوم ياداوه.

شېرمحمد وخندل:

__ څه يې ويل ؟

هلک وارخطا شو ، سر يې وځړېد.

سړي خپله خبره تکرار کړه!

(c) ketabton.com: The Digital Library

ــخه یې ویل ؟
هلک غلی و.
مور یې وویل:
ــخبره تر پایه کوه!
باز محمد هماغسې ځمکې ته کتل ، ورو یې وویل:
ــغوا یې په ډېره وویشته ، ویل یې چې د شېرمامد غوندې مخ یې دی ، هماغسې سپرمې لري.
د شېرمحمد خندا زور ونیو.
مور ته یې غوسه ورغله:
ــ مرداري سترګې یې دي ، نور مه ورسره کړځه!
ښځې په غولي پراته پنډ کوت ته وکتل ، بیځایه ورته ښکاره شو ، ور وایې خیست.
شېرمحمد په بیړه وویل:
ــخه کوې ؟
ــهیڅ! پورته ، پرمیخ یې راځړوم.
یودم. شنه نوټونه لاندې ولوېدل.
شېرمحمد په بیړه ولاړ شو ، نوټونه یې له ځمکې راپورته کړل ، کوټ یې ور واخیست ، نوټونه یې د کوټ په جیب کې کېښودل.
ښځې په حیرانی وویل:
ــ دومره ډېرې روپۍ ؟
د سړي ژبه بنده شوه:
ــدا ، دا ، دا مې
د هلک غږ یې واورېد:
ــدا هم له کوټه را ولوېده.
مور او زوی دواړو ورته وکتل ، د هلک د لاس پر غروې ژېړه کوتمۍ پرته وه ، د کوتمۍ په شنه غمې کې د څراغ رڼا ښکارېدله.
ښځې کوتمۍ ور واخیسته.
شېرمحمد په بیړه وویل:
ــپیدا مې کړه.
ښځه په خبره کې ور ولوېده:
ــکوچینۍ نه یم.
ــباور وکه ، پیدا مې کړه!
ــپیسې دې هم پیداکړې ؟
شېرمحمد غلی شو.
ښځې وویل:
ــسپین راته ووایه!
سړي خپل ورور ته سترګې ور واړولې ، بازمحمد په حیرانۍ ورته کتل.
شېرمحمد یوه شېبه غلی و ، بیا یې ورو وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ــګوتمۍ مې په کارېز کې د مرې له ګوتو راویستې ، پیسې هم د هغه دي.
د مور او کوچیني سترګې رډې راوختې.
شېرمحمد ځمکې ته وکتل:
ــدا پرونۍ خبره ده. د کارېزه د کیندلو وروستی نوبت زما و ، ډېر وخت مې خټه په بوکو کې واچوله ، هماغسې په اوبو کې مخکې تلم. ، بد بوی راغی ، نږدې ورغلم ، یو مړی و ، غوښتل مې چې نور کارېز کن هم خبر کړم ، خو د مړي په ګوتو کې مې دوې ګوتمۍ ولېدې ، ځان مې غلی ونیو ، وخت نه و ، هماغسې مې پرېښود ، ماخستن ناوخته له کوره ووتم. کارېز ته ورکښته شوم ، له ګوتمیو سره مې بټوه هم راواخیسته.
شېرمحمد غلی شو. د مور او ورور سترګې یې رډې راختلې وې...
سړي وویل:
ــټول لس نوټه دي ، نن مې یو نوټ په بازار کې مات کړ ، څلورنیم زره اوغانۍ شوې. دوکاندار ویل چې ډالر دي.
د ښځې سر وځړېد. سلګۍ یې شوې ، په غریو کې یې وویل:
ــتر اوسه دي مردار خوړلي دي ؟
شېرمحمد ته غوسه ورغله!
ــ بل یوه ور اخیستې.
بازمحمد په وېره وویل:
ملا صیب ویل چې حرام
شېرمحمد چیغه کړه!
ــچپ!
د هلک له لاسه شپلۍ ولوېدې.
ښځې په غریو کې وویل:
ــغریب به یو ، خو دومره بې غیرته نه یو چې د مړو مال ته تمه ولرو.
شېرمحمد هماغسې ځمکې ته کتل.
ښځې وویل:
ــد مړي کور پیدا که!
بازمحمد په خبره کې ورولوېد:
ــادې! هیڅا هم نه پېژانده.
شېرمحمد کوټ ته لاس ور وغزاوه ، بټوه یې راویسته ، په پلاستیک کې اېښی کاغذ یې هلک ته ونیو.
باز محمد په حیرانۍ ورته کتل...
شېرمحمد وویل:
ــتذکره یې ده ، ویې لوله. ځای به یې لیکلی وي.
هلک څراغ ته ورنږدې شو. کاغذ یې پرانیست ، کوچیني عکس ته یې وکتل. ښکلی ځوان و ، رېره یې نه وه ، اوږدې تورې څنې یې درلودې.
هلک تورې سره وجنګول:
ن ، و ، م نوم : ګل ، ګلاب
د پلا ، ر ، د پلار نوم : تواب ، تواب شاه

(c) ketabton.com: The Digital Library

د نیکه نوم
هلک په ماته ، ګوډه ژبه په پاڼه کې لیکلي توري ولوستل. دزېږیدو نېټه ، کلی ، ولسوالي... هر څه لیکلي ول.
ښځې سوړ اسویلی ویست ، شېرمحمد ته یې وکتل ، ورو یې وویل:
ــکور به یې پیدا کړې ؟
د سړي شونډې وخوځېدې:
ــهو ، کلی یې رامالوم دی ، یوه ورځ پیاده مزل غواړي ، خو کلیوال به څه وایي چې له مړي یې غلا وکړه!
ښځه په خبره کې ور ولوېده!
ــکه په خپله ډول ونه وهې ، هغوی نه خبرېږي! سهار لاړ شه ، امانت ور ورسپاره ، بله ورځ بیرته رارسیدی شی.
د سړي سر وخوځېد.
ښځې هلک ته وکتل. په غوسه یې وویل:
ــچا ته دي تر خولې ونه وځي!
شېرمحمد وویل:
ــسل اوغانۍ کمې دي.
هلک ځپلیو ته وکتل.
د ښځې شونډې وخوځېدې:
ــ په صندوق کې به دومره څه وي چې بېرته یې پوره کړې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

(۷)

شېرمحمد په سپېدو کې له کوره ووت ، له دښتې تېر شو ، پرغونډیو واوښت ، مازدیگر قضا سترې ستومانه یوه کوچیني کلي ته ورسېد. کلی په یوه خړه دره کې پروت و ، شاوخوا یې هسکې غونډۍ ولاړې وې. لاندې خړ کورو نه ښکارېدل ، څنډې ته څپانده سیند روان و ، له سپینو ځگونو تورې غټې تیږې راوتلې وې.

شېرمحمد له یوه ماشوم سره ودرېد. هلک د غونډۍ په لمنه کې گوښې ولاړې کلا ته گوته ونیوله.

شېرمحمد په نری لار روان شو ، د لارې دواړو غاړو ته پټې ول ، غنم تر لویشتې ټیټ ښکارېدل ، پر پولو د چنار سپېرې ونې ولاړې وې.

شېرمحمد کلا ته ورسېد ، د لرگینې لویې دروازې یوه پله خلاصه وه ، د کلا په مینځ کې ډېران ښکارېده ، سرې او تورې چرگې په وچو خوشایو کې گرځېدې ، څو غواوې کتار ، اخورونو ته ولاړې وې.

شېرمحمد یوه وړه تیږه له ځمکی ور پورته کړه. دروازې ته ورنږدې شو ، یودم له دروازې یو برگ کوچینی سخوندر راووت ، سرې لار ورکړه ، سخوندر مخامخ شنو غنمو ته منډه ور واخیسته.

په وره کې یوه پیغله ودرېده ، شېرمحمد ورته وکتل ، غټې شنې سترگې یې وې ، له ونې هسکه ښکارېده. په لاس کې یې سپین دیگی نیولی و.

نجلۍ یودم ټکرې په مخ ور کش کړ ، شا ته شوه .

شېرمحمد له دروازې لیرې ودرېد. لمر تر لوېدیځې غونډۍ پټ و ، ژیړې وړانگې یې د ختیځو غونډیو پر سرونو لگېدلې.

چا وټوخل.

شېرمحمد ورمیږ کوږ کړ ، په دروازه کې په عمر پوخ ، چاغ سړی ولاړ و. سترگې یې پړسیدلې وې ، پنډ اوږده بریتونه یې لرل ، ژېړه وربښمینه لونگۍ یې تړلې وه.

شېرمحمد ور نږدې شو. سړي د هغه زړو جامو او په لاس کې نیولې تبر ته وکتل ، ورو یې وویل:

__د کلي جومات ته لاړ شه. مزدور به ډوډۍ در پسې دروړي.

درب شو ، د دروازې دواړه پلې سره ورغلې.

شېرمحمد یوه شېبه ودرېد ، بیا یې لویه دروازه وټکوله. جیب ته یې لاس کړ ، هماغه سړی په وره کې ودرېد ، په خشکه یې وویل:

__دریاده مې کړه چې جومات

ناځاپه یې سترگې رډې راوختې ، په بیړه یې د شېرمحمد له لاسه سپینه پرانیستې پانه ور واخیسته ، شاوخوا یې وکتل ، سړی یې تر مټ ونیو.

شېرمحمد په وارخطایي وویل:

__جومات ته ځم.

سړي د هغه په مټ زور راووست ، کش یې کړ ، دواړه کلا ته ننوتل.

په چوتره کې ناستو ښځو منډه واخیسته. ټولې په یوه وره ننوتې.

سړي یودم وخندل ، د شېرمحمد لاس یې پرېښود ، په زوټه (زوره) یې وویل:

__راځه ، خپل کور دې دی.

شېرمحمد حیران شو ، شاوخوا یې وکتل ، ارته چهار دیوالي وه ، په هر کونج کې هسک برج ښکارېده ، یوه دیوال ته خړې کوټې ولاړې وې. تر چوترې لاندې په یوه سره رنگه تراکټور پورې اوږده ټېله تړلې وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دواړه پر چوتره وختل. سړي د يوې کوټې ور خلاص کړ ، شېرمحمد يې پر يوه توشکه کېناوه ، په خپله د باندې ووت.
شېرمحمد شاوخوا وکتل ، کوټه وړه وه. خړ دېوالونه يې لرل ، په مخامخ ديوال کې لويه اورسۍ ښکارېدله.
له باندې نه د سړي خندا راغله:
ـــچاى دم کړى! د ګلاب خان احوال يې راوړى.
د شېرمحمد زړه ولړزېد.
چاغ سړی کوټې ته راغی. ټنډه يې تروه وه ، په بيړه يې وپوښتل:
ـــپه کلي کې دې له چا سره خبرې وکړې ؟
شېرمحمد په حيرانی ورته کتل.
سړي په خشکه وويل:
ـــکوم يې !!!
شېرمحمد وارخطا شو:
ـــهيڅ ، هيڅ ، يواځې مې له يوه هلکه ستاسو د کور پوښتنه وکړه.
ـــدلته څوک پېژنې ؟
ـــنه
سړي سره سا واخيسته ، يوې خواته کېناست. خيره يې نيولې وه ، داسې ښکارېده لکه ژورو فکرونو چې په مخه کړی وي.
شېرمحمد جيب ته لاس کړ ، ګوتې يې لړزېدې ، پټوه او دوې ګوتمۍ يې پر خيرنه سره غالۍ کېښودې ، ورو يې وويل:
ـــدا هم ورسره و.
سړي بټوې او ګوتميو ته وکتل ، بېرته يې سر وځړېد. .
شېرمحمد په ويره وويل:
ـــپه بټوه کې پيسې دي.
سړی غلی و.
شېرمحمد خپل زړه سره راټول کړ ، لړزانده خرې شونډې يې وخوځېدې:
ـــګلاب دې خدای وبخښې ، په کارېزه کې مو پيدا کړ ، کليوالو امانت خاورو ته وسپاره.
سړي هماغسې ځمکې ته کتل.
د شېرمحمد زړه ولوېد.
دواړه غلي ول.
شېرمحمد وويل:
ـــجومات ته ځم.
سړي غولي ته کتل.
شېرمحمد ، تبر ور واخيست ، ولاړ شو.
سړی يې يودم مخې ته ودرېد ، په خندا يې وويل:
ـــچېرته!
ـــجومات ته!

(c) ketabton.com: The Digital Library

سرِي وخندل ، دوه مخکيني غاښونه يې د سرو زرو ول ، په خندا کې يې وويل:

__کېنه زوروره! پښتانه يو. په دې ماښام کې خو څوک د دښمن له کوره هم نه ځي.

شېرمحمد بله چاره نه لېده ، کېناست.

د کوټې دروازه وټکېده.

سرِي ولاړ شو. ور يې چوله کړ ، په پتناسه کې پیالې ولړزېدې. شېبه وروسته د شېرمحمد تر مخ له چايو ډکه پیاله ايښې وه.

د موټر سايکل غږ شو ، چوترې ته نږدې ودرېد ، سرِی بېتوه او ګوتمۍ ور واخيستې ، په بيړه له کوټې ووت.

شېرمحمد مخامخ اورسۍ ته ور وښوېد ، خيرنه پرده يې چوله کړه ، موټر سايکل ته نږدې يو هډور ځوان ولاړ و ، د موټر سايکل په کنجغه پورې ترلې غوټه يې خلاصوله.

چاغ سرِی ور نږدې شو ، څه يې وويل ، ځوان غوټه پرېښوده ، دواړه په يوه کوټه ننوتل.

شېرمحمد بېرته په خپل ځای کېناست ، پیاله يې ورپورته کړه ، دېډ نارينه غږ يې واورېد ، پیاله يې بېرته کېښوده ، ورسۍ ته ور نږدې شو. يو بل ګردی ځوان يې وليد چې وچ اوږد لرګی يې پر اوږه و. درب شو ، چرګو منډه واخيسته ، لرګي له ډېرانه مره دوړه پورته کړه.

يو کوچينی ورغی ، ګردي ځوان ته يې څه وويل ، هغه هم په کوټه ننوت.

د ځاه د څرخ د تاوېدو غږ راغی. شېرمحمد ور وکتل ، هماغه شين سترګي نجلۍ ولاړه وه. ټکری يې مازې په ککرۍ تم و ، تک تور ، پيچلي ويښته يې لړل ، له رنګه سپينه ښکارېده.

کړپ شو. شېرمحمد په بيړه پر توشکه کېناست.

د کوټې دروازه خلاصه شوه ، دوه ماشومان په وره کې ودرېدل ، دواړه خيرن ول ، مخونه يې له چاودو ډک ښکارېدل.

يوه يې وويل:

__ای سرِي! ته څوک يې ؟

شېرمحمد غلی و.

هماغه هلک وويل:

__نيني دې راوړي.

شېرمحمد په حيرانۍ ورته کتل.

دوهم هلک خوله جينګه کړه!

__يو لسګون خو راکه.

شېرمحمد څه ونه ويل.

لومړني هلک تو کړل ، لاړې پیالې ته نږدې ولګېدې.

شېرمحمد په حيرانۍ ورته کتل.

هلک وويل:

__ښه مخ دې دی ، پزې ته دې ګوره! د سخوندر غوندې ده.

شېرمحمد تبر ته لاس ور وغځاوه ، هلکانو منډه کړه.

د باندې دېډ نارينه غږ واورېدل شو.

__دلته څه کوی! هه!

درب شو ، د يوه ماشوم چيغې پورته شوې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

شپېه وروسته کوټې ته درې تنه ورننوتل. برېتور پنډ سړی بره پلټی، ووهله ، دوو نورو ځوانانو شېرمحمد ته لاسونه ور وغځول ، دواړه وره ته نږدې کېناستل.

برېتور سړي وويل:

__زامن مې دي.

یوه شېبه ټول غلي ول ، وروسته برېتور سړي چوپتیا ماته کړه :

__د کوم ځای یې ؟

د شېرمحمد شونډې وخوځېدې:

__د ګودر د کلي.

نوم دې څه دی ؟

__شېرمحمد.

__څه کاروبار ؟

شېرمحمد په لړزانده غږ وويل:

__غريبي ده ! اوړی دهقاني کوم ، ژمی هم کارېزونه کېندم.

سړی غلی شو. شېرمحمد ورو خپل څنګ ته وکتل ، تبر ته يې لاس ور رسېده.

برېتور سړي وويل:

__کلی مو خبر دی ؟

شېرمحمد په حيرانۍ ورته وکتل.

سړي وويل:

__کلیوال مو په دې پوهيږي چې ته دلته راغلی يې ؟

__نه! صیب.

__دا ور مالومه وه چې ګلاب د کوم ځای دی ؟

__نه! که خبر وای ، نو تاسو ته يې احوال راليږه ، مړی يې په خپل کلي کې امانت نه ايښوده.

برېتور سړي سړه ساه واخيسته ، ويې ټوخل. ورو يې وويل:

__ بټوه او ګوتمۍ دې له کومه کړل ؟

__صیب! کارېز مې کېنده ، مړی مې ولېد.

برېتور سړي وخندل:

__او ځان دې غلی ونيو.

د شېرمحمد سر وځړېد.

سړي وويل:

__ډېرې پیسې وې! ولې دې راوړې ؟

__صیب! مور مې مجبوره کړم ، ويل يې چې حرام ښه نه دي.

د ماښام د اذان غږ شو.

تولو خپل ځادرونه هوار کړل ، شېرمحمد شاته ودرېد. په لمانځه کې يې سترګې یوې بلې خواته رغړولې. ده تر نورو ژر ځادر ور ټول کړ.

له لمانځه وروسته دوه ځوانان له کوټې ووتل ، په عمر پوخ برېتور سړی توشکې ته ور وښويېد ، غلی کېناست ، وروسته يې وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـــښه تېر دی.
شېرمحمد وخندل:
ـــصیب! د احتیاط له پاره مې راوخیست ، لېوان ډېر دي.
سړي د (هو) په نښه سر وخوځاوه.
شیبه وروسته ګردی ځوان کوټې ته راغی ، د ګاز بله ډبه یې په غولي کېښوده ، بېرته د باندې ووت. برېتور سړي د خپل لاس ژیړې ګړی ته وکتل ، په تاخچه کې ایښې راډیو یې ور واخیسته ، ستن یې تاو کړه ، نطاق د خارجي قواوو د وتو په اړه غږېده.
د برېتور سړي پلنې شونډې وخوځېدې :
ـــپکر (فکر) نه کوم. دا کوپار اډې غواړي.
شېرمحمد غلی و.
سړي وویل:
ـــته څه پکې وایې ؟
شېرمحمد وخندل:
ـــصیب! نه پوهیږم.
سړی غلی شو.
راډیو چالانه وه. د ګاز له سوری سپینې جالی شنه ، تېره لمبه راوتله.
له تیارې سره ډوډۍ راوړل شوه ، ښوروا وه ، په پلاستیکي غاب کې ګرد اخیستل شوې پیاز پراته ول ، په پیازو کې د چاړې تورې خیرې له ورایه ښکارېدلې.
له ډوډۍ وروسته ، پلار او دوه زامن ولاړ شول ، چای یوه ماشوم راووړ ، شېرمحمد ګوښی و.
ناوخته د کوټې دروازه خلاصه شوه ، په ونه لوړ ځوان یوه زړه برستن پر توشکه واچوله ، د ګاز ډبه یې ور واخیسته ، چوپه خوله ، له کوټې ووت.
شېرمحمد څادر هوار کړ ، په توره شپه کې ودرېد ، له لمانځه وروسته یې بالښت ور واخیست. په برستن کې ننوت ، د برستنې سوړ بوی ته ، ساه یې بنده شوه ، بېرته یې سر لوڅ کړ ، غوږ یې ونیو ، د سیند د څپو نری شنهاری اورېدل کېده ، کله کله به د شغالانو انګولا ورسره ګډه شوه.
بیا یې یو غږ واورېد ، په چوتره کې یو څوک ګرځېدل ، شېرمحمد ورو ولاړ شو ، تر اورسۍ یې د باندې وکتل ، تیاره وه ، د کلا تر هسک تور دیوال پورته رانه ستوري ځلېدل. د پښو د ګوتو پر سرونو د کوټې دروازې ته ورغی ، زولفۍ یې کړه ، بېرته په خپل ځای پرېووت ، تبر یې په برستن کې ننه ایست.
یودم د کوټې په پرده ژېړه رڼا ولګېده ، شېرمحمد ورو ورسۍ ته ورنږدې شو ، په کلا کې بل څراغ ګرځېده.
شېرمحمد په ځیر ورته کتل ، د څراغ پلېته ټیټه وه ، مازې د یوه بنیادم په څرو پایڅو او لمنې لګېدله. جامې د نارینه وې ، څراغ یوه شیبه تاوېده ، وروسته په یوه کوټه ننوت.
شېرمحمد ته وېره ور لوېدلې وه ، په زړه کې یې پوښتنې ورګرځېدې.. ځان یې په خطر کې لید ، خو نه پوهېده چې ولې ؟
د ی تر ډېره ویښ و ، وروسته خوب پرې زورور شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

(٨)

شېرمحمد سترګې رنې کړې ، شور او زوږ و ، د باندې يې وکتل ، سپيدې چاودلې وې ، په يوه کوټه کې د څراغ تته رڼا ښکارېدله ، غږ له هماغه کوټې راووت.

يودم کوکه شوه ، يو څوک له کوټې راووتل ، نجلۍ وه ، د کلا د لويې دروازې خواته يې منډه کړه ، ټکرۍ يې له سره ولوېد. له کلا ووته.

د کوټو ورونه خلاص شول ، واړه ، زاړه د باندې راووتل ، ډېر نارينه غږ يې واورېد:

__مه يې پرېږدی!

دوو ځوانانو د کلا د لويې دروازې خواته منډه کړه.

شېرمحمد په بيړه د کوټ په لستونو کې لاسونه ننه ايستل ، لونګۍ يې وتړله ، تبر يې ور واخيست.

ښځينه وارخطا غږ يې واورېد:

__څه ټکه راپرېوته!

شېرمحمد ورسۍ ته ورغی ، تورسرې او ماشومان تر برېتور سرې را تاو ول ، سرې ښکارې ټوپک ته کارتوس ور اچاوه.

شېرمحمد هماغسې ولاړ و ، لينګې يې لړزېدل ، لاره ورنه ورکه وه.

د وره درب شو ، د سړې له غوسې ډک غږ يې په زړه لړزه راوسته:

__دروازه خلاصه که!

شېرمحمد تر اورسۍ ووت ، پلاستيکي بوټونه يې ور واخيستل ، ښځو چيغې کړې ، شېرمحمد په منډه کې شاته وکتل ، ټوپک ته لاسونه ور لوېدلي ول ، په هوا کې تاوېده ، برېتور سرې زورونه وهل...

شېرمحمد له کلا ووت. په شنو غنمو کې يې منډه واخيسته ، تر چنارونو تېر شو ، مخامخ پر يوه ټيټه پخڅه ورغی ، تر دېوال واوښت ، باغ و ، په کتار لوڅو ټيټو ونو کې يې منډه کړه ، په ورانه کې يې نرۍ درد تير شو ، ولوېد ، څنګ ته له ځمکی راوتلی ولاړ لرګی کوږ شو ، ورانه ته يې وکتل ، د ازغن سيم تېره ميخ پکې ننوتی و. بيرته ولاړ شو ، لاندې لويې ، هسکې ډبرې وې ، ور هاخوا د سيند څپې پر کمره لګېدې ، شنهاری يې خوت ، د اوبو پر سر سپين ځګونه روان ول.

شېرمحمد د سيند څنډې ته ور کښته شو ، د دوو لويو تېږو تر مينځ غلی کېناست ، د کلا خواته يې وکتل ، څوک نه و.

سره سا يې واخيسته ، لپه يې جوړه کړه ، رنې اوبه يې پر مخ وشڅيدې. ببرته يې يوې لويې تيږې ته ولي ولګول ، سيند ته يې وکتل ، سپين ځګونه سره اوښتل...

شېرمحمد ولاړ شو ، د سيند په څنډه کې مخ پورته لاړ. يو ځای ودرېد ، له ځمکی يې يوه ښځينه پلاستيکي چوته (څپلکه) ور پورته کړه ، نوې وه ، تلی يې په ختو ککړ و. شاوخوا يې وکتل ، سترګې يې رډې راوختې ، د مخامخ کمره پر سر يوه ځوانه نجلۍ ولاړه وه ، ټکرۍ يې نه و ، ټټر يې راوتلی ښکارېده ، اسمان ته يې کتل ، تور اوږده ويښته يې له ملا بيل ول.

شېرمحمد منډه ور واخيسته ، نجلۍ توپ کړل ، لاندې په سپينو ځګونو کې ننوته. سرې خپل څادر ، پټکی او تبر پر ځمکه واچول ، کوټ يې وبست ، په يوه هسکه ډبره وخوت. روانو ځګنو اوبو تور غونچه ويښته ورسره وړل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټوپ يې کړل ، پر سر يې سړې اوبه ور واوښتې ، غوږونه يې ډب شول ، پښې يې ووهلې ، د بوټونو تلې ځمکې ته نه رسېدل.

اوږه يې له يوې لوېې تيږې سره ولګېده ، د اوبو زوروره څپه يې تر ټټر لاندې شوه ، سر يې له تاوېدونکو سپينو ځګونو راويست ، شاوخوا يې وکتل ، نجلۍ يې تر څنګ روانه وه.

لاس يې ور وغځاوه ، څپې يو ګز شا ته يووړ ، ډوب شو ، اوبه يې تېرې شوې ، يوځاى يې پښه له ځمکې سره ولګېده ، د بوټونو پر تليو يې زور راووست ، سرته راوخوت ، ويې ټوخل ، نجلۍ دوه ګامه ليرې ، ځګنو څپو اخيستې وه.

شېرمحمد په بېړه پښې ووهلې ، يوه توره ډبره په مخه ورغله ، ځان يې څنګ ته کړ ، ښي لاس يې ډبرې ته برابر شو ، ټېل يې وهله ، کيڼ لاس يې د نجلۍ مټ ته ورسېد ، د هغې سر يې له اوبو پورته ونيو.

پشهارى ډېر شو ، سړې مخامخ وکتل ، لاندې سيند سره راټول و ، تکې تورې لوېې ډبرې ښکارېدلې ، په مينځ کې يې سپين ځګونه روان ول ، غرمبهارى يې خوت.

شېرمحمد د اوبو څنډې ته ور نږدې شو ، څپه راغله ، پښې يې ووهلې ، له ځمکې پورته شو ، يوې تېرې تيږې ته يې لاس ور واچاوه ، ګوتې يې د تيږې يوې راوتلې برخې ته سيخې شوې ، هماغه ځاى يې ټينګ ونيو ، په کيڼ لاس يې زور راووست ، نجلۍ يې له اوبو راپورته کړه ، د هغې سر وځړېد ، لانده پيچلي وېښتان د سړې پر مخ او غاړه راپرېوتل.

ځاى ښه و ، اوبه د تيږې دواړو غاړو ته وتلې ، وچه څلور__ پينځه ګزه ليرې وه.

شېرمحمد څو ځله ژوره ساه واخېسته .، د نجلۍ ټټر يې خپلې کيڼې اوږې ته برابر کړ ، پر ښي لاس يې زور راووست ، تر نامه له اوبو پورته شو ، تاوېدونکې څپه يې ورنو ته سيخه شوه ، هسک شو ، تر مخامخ راوتلې تېرې تيږې يې لاس راوګرځاوه ، پښې يې پر ځمکه ولګېدې ، مخکې لاړ ، د څنډې اوبه مړې وې ، وچې ته وخوت.

نجلۍ يې پر يوه هوار ځاى پرېيسته ، په بيړه يې ورته وکتل ، سترګې يې پټې وې ، پر سپين تندي يې له اوبو سره ګډه ، نرۍ وينه روانه وه.

تر وليو يې ونيوله ، کش يې کړه ، پر يوه هواره شيب داره ډبره يې پرمخې پرېيسته ، د نجلۍ له خولې رڼې اوبه وڅڅېدې ، زګيروى يې شو ، بېسده پرېوته.

شېرمحمد کلي ته وکتل ، څوک نه و ، منډه يې کړه ، د سيند پر ژۍ مخ پورته لاړ ، کوټ ، تبر ، څادر او خلاصه ول ول لونګۍ ليرې پراته ول.

سرې خولۍ پر سر کړه ، تبر ، کوټ او لونګۍ يې په څادر کې واچول ، بېرته مخ کښته روان شو. نجلۍ له ډبرې رغړېدلې وه ، د ټټر تنۍ يې خلاصې وې ، تور اوږده بانه يې سره سرېښ ول.

شېرمحمد څادر پرې هوار کړ ، يخنې وه ، ژامې يې ولړځېدې ، شاوخوا يې وکتل ، زړه يې ولوېد ، پورته په پټې کې يو څوک ولاړ و.

شېرمحمد پرمخې پرېووت ، يوې ډبرې ته ور وښوېد ، کېناست ، تر څنګ يې وکتل ، سړې د اغزن سيم رنګې پايې ته وچې سترګې نيولې وې. يودم لاندې ډبرو ته راکښته شو.

شېرمحمد په بيړه نجلۍ ته وکتل ، له ورايه ښکارېدله. ورور ور وښوېد ، نجلۍ يې د هسکو تيرو مينځ ته ور کش کړه ، غلى کېناست. سر يې پورته کړ. د زړه دربا يې ډېره شوه ، سړې څلور پنځه ګامه ليرې و ، ژېړه ورېښمينه لونګۍ يې تړلې وه ، د سهار په خړه کې يې پنډ برېتونه له ورايه ښکارېدل ، په لاس کې يې ښکارې ټوپک نيولى و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

له پورته دوه تنه راغلل ، يو يې تيټ شو ، د اوبو له ژۍ يې يوه چوټه (څپلکه) ورپورته کړه ، دواړه ودرېدل ، برېتور سړی هم ورغی ، له ونې تيټ ځوان کمره ته ګوته ونيوله ، دوی خبرې کولې ، غبر يې نه راته ، د څپو غرمبهاری خوت.

درې سره مخ کښته را روان شول ، شېرمحمد تيټ شو ، د دوو تيږو تر مينځ په يوه چوله کې ننوت ، نجلۍ وتوخل ، سرې يې پر خولې لاس کېښود ، ساه يې تر پزې راوخته.

غوږ يې ونيو ، د څپو له غږ سره خبرې ګډې وې ، خبرې ورو ورو رانږدې کېدې. شېبه وروسته له غوسې ډک غږونه تر څنګ تېر شول.

شېرمحمد سر پورته کړ ، درې تنه د سيند پر ژۍ مخ کښته روان وو. ټولو اوبو ته کتل.

يودم خرهاری شو ، شېرمحمد په بيړه لاندې وکتل ، د نجلۍ شنې ، غټې سترګې رډې راختلې وې ، لغتې يې وهلې.

سړي د هغې له ډکو سرو شونډو لاس ليرې کړ ، نجلۍ ژوره ساه واخيسته ، چيغه يې کړه ، شېرمحمد يې پر خوله لاس کېښود ، سر يې هسک کړ ، درې تنه مخ کښته روان ول.

ناڅاپه يې ګرېوان وشلېد ، لاندې يې وکتل ، د نجلۍ ګوتې يې په ګرېوانه کې بندې وې.

شېرمحمد په غوسه وويل:

__وژنې مې!

د نجلۍ سترګې رډې راختلې وې.

شېرمحمد وويل:

__خوشې کوم دې ، خوپه يوه شرط ، چيغې به نه وهې ؟

د نجلۍ تور اوږده بانه سره ورغلل.

شېرمحمد د هغې له خولې لاس ليرې کړ. نجلۍ په بيړه ولاړه شوه ، سړي تر مټ ونيوله ، په شدت يې لاندې کش کړه ، نجلۍ کېناسته ، شېرمحمد وويل:

__د خدای له پاره ، مه مې پرې وژنه!

نجلۍ شاته شوه ، ولې يې ډېرې ته ولګول.

شېرمحمد ځادر ور واچاوه ، نجلۍ ځان پکې وپيچه ، غلې کېناسته.

سړي وويل:

__د کور وال دې در پسې ګرځي.

نجلۍ غلې وه.

سړي غړۍ اوږده کړه ، ليرې د لويو ډبرو په مينځ کې درې تنه هماغسې مخ کښته روان ول.

سړي وويل:

__ته ليونۍ يې ؟

نجلۍ په راوتلو رډو سترګو ورته کتل. يودم يې کوکه کړه ، د سيند د څپو خواته يې منډه واخيسته.

شېرمحمد په بيړه ولاړ شو ، د نجلۍ ګرده لنده لمن په ګوتو ورغله ، دواړه پرمخې پرېوتل ، د سړي خوله او پزه پر ځمکه ولګېدل ، نرۍ درد يې په سر کې تير شو.

نجلۍ چيغه کړه!

__خوشې مې که !

سړي تر مټ ټينګه نيولې وه. نجلۍ ژړل... د سيند خواته يې زورونه وهل...

(c) ketabton.com: The Digital Library

ژړا یودم غلې شوه ، سرې ورته وکتل ، د نجلۍ خوله سپینو ځګونو نیولې وه ، سترګې یې پټې وې.
شېرمحمد سره ساه ویسته ، د نجلۍ مټ یې پرېښود ، ستونې سثغ اوږد وغزېد ، لمرد لیرې غره د څوکو سپینې واورې ځلولې.
سړی یخنۍ واخیست ، ولاړ شو ، د کوټ په لستونو کې یې لاسونه ننه ایستل ، ځنځیر یې کش کړ. پزې ته یې لاس ور ووړ ، وینې وه.
شېرمحمد حیران و ، نه پوهېده چې څه وکړي ، لاره ورنه ورکه وه.
نجلۍ ته نږدې کېناست ، نجلۍ وخوځېده ، سترګې یې رنې کړې ، سړي ته یې وکتل ، کېناسته ، سر یې پر ځنګانه کېښود ، د تورو پیچلو وېښتو څوکې یې پر ځمکه و لګېدې ، یودم یې په چیغو چیغو وژړل.
شېرمحمد په حیرانۍ ورته کتل.
د لمر وړانګې د غزېدلې غونډۍ په پاسنیو برخو لګېدلې ، لاندې سیند په سیوري کې روان و. نجلۍ هماغسې ژړل...
شېرمحمد کلي ته وکتل ، د کورونو لمر خاته خوا دېوالونه روښانه ول ، له ځینو بامونو تور لوګي پورته کېدل ، لیرې یو ماشوم په رمې پسې روان و ، تور سیرلي د غونډۍ په لمنه کې مخ پورته ختل.
بېرته یې نجلۍ ته سترګې ور واړولې ، هغې ژړل ...
شېرمحمد وویل:
__بس که نور!
نجلۍ سر پورته کړ ، د شنو غټو سترګو سپین یې سرو رګونو نیولي وو ، ګلابي بغور (غومبري) یې لانده ښکارېدل ، د نرۍ پزې څوکه یې سره وه.
شېرمحمد وویل:
__ګوره! زه ملا نه یم ، خو له ملایانو مې اورېدلې چې ځان وژونکی به په دوزخ کې وي.
نجلۍ یودم کوکه کړه:
__هغوی مې ورور وژلی.
د سړي لینګې ولړزېدل.
نجلۍ په چیغو چیغو ژړل...
ښه شېبه ووته ، ډېرو تک تور اوږده سیوري پیدا کړل ، د سیند په څپو کې د لمر ژېړه رڼا ګډه وه.
شېرمحمد لونګۍ تر سر تاو کړه ، تبر یې ور واخیست ، ویې ویل:
__زه نو ځم.
نجلۍ په بیړه ورته وکتل ، سلګۍ یې شوې ، ورمېږ یې کوږ کړ ، څپې په تورو ښویو تیږو لګېدلې.
سړي وویل:
__لیونتوب مه کوه!
نجلۍ سیند ته کتل... یودم ولاړه شوه. سړی یې تر مخ ودرېد. د هغې ژړا زور ونیو ، چیغه یې کړه!
__ته مې هرات ته بیایې ؟
د سړي ځنګنونو پرک واخیست.
نجلۍ په بیړه د کیڼ لاس لستوني ور تول کړ ، څلور ژیړ بنګړي ښکاره شول ، په غریو کې یې وویل:
__سره زر دي ، ټول یې ستا ، خو د خدای روی ومنه! ما تر هراته ورسوه!
شېرمحمد په حیرانۍ ورته کتل....

(c) ketabton.com: The Digital Library

د نجلۍ په سترګو کې نا امیدي راټوله شوه ، ګام یې واخیست ، شېرمحمد څنګ ته شو ، نجلۍ پر یوه هواره ډبره ودرېده ، اوبو ته یې وکتل ، سترګې یې پټې کړې.

شېرمحمد تر مټ ونیوله. نجلۍ چیغه کړهَ

__لاس مې پرېږده!

څنګنونه یې پر هواره تیږه ولګېدل ، په چیغو__چیغو یې وژړل.

شېرمحمد وویل:

__زه غریب سړی یم ، بدنامي ده ، بدي نه شم کولای.

نجلۍ هماغسې ژړل...

شېرمحمد یودم تر لاس ونیوله ، کش یې کړه ، دواړه په ولاړو تیرو کې کېناستل ، نجلۍ په حیرانۍ ورته کتل ، څادر یې په غاړه کې پروت و.

شېرمحمد د کلي خواته ګوته ونیوله ، لیرې پر پوله کتار کلیوال روان ول. له یوه سره د موټر له هوا ډک ټوپ ښکارېده ، ډله دسیند خواته راتله ، تر مخې یې پنډ برېتور سړي ګامونه اخیستل.

شېرمحمد په وارخطایي وویل:

__له دې ځایه باید لاړ شو.

نجلۍ چیغه کړه:

__څم ، ټولو کلیوالو ته وایم چې ورور یې راوژلی.

ولاړه شوه.

شېرمحمد تر لاس ونیوله ، په غوسه یې وویل:

__ ته به له ژونده سترې یې ، خو زه مور او ورور لرم ، که دواړه سره ووینې ، خدایکه مو وینه ځمکې ته پرېږدي.

نجلۍ وویل:

__ته مې هرات ته بیایې؟

__هو!

نجلۍ کېناسته ، ډکې سرې شونډې یې وخوځېدې:

__تا قول راسره وکړ!

شېرمحمد روانو کلیوالو ته کتل... یودم یې په وارخطایي وویل:

__ له دې ځایه باید لاړ شو.

نجلۍ وویل:

__هلته تلی شو؟

شېرمحمد ور ته وکتل ، هغې پورته په پټي کې خړې ولاړې کوټې ته ګوته نیولې وه.

نجلۍ وویل:

__د اوبو پخوانۍ ژرنده ده.

سړي په ځیر کوټې ته وکتل ، ژور لښتی د لرګي تر ناوې پورې غزیدلی و.

دواړه په لویو ډبرو کې کړوپه ملا روان شول. لښتی وچ و ، مازې څنډو ته یې کمه واوره پرته وه. مخ پورته لاړل ، د اوږدې لرګینې ناوې لاندې تېر شول ، شېرمحمد غړی اوږده کړه ، کلیوال تر دېوال پټ ول ، په بېړه یې ځانونه کوټې ته ورسول.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کوټې ور نه درلود ، دېوالونه يې سوري ول ، له بامه هم څو څایه ربا رالوېدله.
نجلۍ کونج ته غلې کېناسته ، سړي ورته وکتل ، له خيرن څادره سپين مخ ، تر شنو غټو سترګو راګرځېدلي تور اوږده بانه او پر تندي پراته پيچلي لانده ويښته راوتلي ول.
شېرمحمد ديوال ته مخ ور نږدې کړ ، له يوه سوري څخه يې د باندې وکتل ، کليوال د سيند پر ژۍ مخ کښته روان ول ، ټولو اوبو ته کتل ، د پنډ برېتور سړي چپلکه په لاس کې وه.
شېرمحمد وويل:
__هغوی فکر کوي چې ته مړه يې.
نجلۍ غريو واخيسته ، سلګۍ يې شوې ، يودم يې وژړل.
دوې توتکۍ کوټې ته ور ننوتې ، يوې يې په چت کې تر تور لرګي ځان ورساوه ، غچا يې شوه ، بېرته له وره ووتې.
نجلۍ په ژړا کې وويل:
__کاشکې مړه وای.
سړي هماغسې کليوالو ته کتل...
د نجلۍ شونډې وخوځېدې:
__تا قول راسره کړی ، تر هراته به مې بيايې!
شېرمحمد ورته وکتل ، تندی يې تريو شو ، په نيولي غږ يې وويل:
__زه کور لرم ، خلک به څه وايي چې پردی نجلۍ يې راتښتولې ده .
د نجلۍ ژړا زور ونيو:
__د خدای روی ومنه! تا قول راسره کړی. .
شېرمحمد په خبره کې ورولوېد:
__نه!
نجلۍ چيغه کړه!
__ غيرت لرې!
ولاړه شوه.
شېرمحمد په وره کې ودرېد.
نجلۍ په غريو کې وويل:
__ لار راکه !
سړی په خبره کې ورولوېد:
__سمه ده ، بيايم دې.
__ته دورواغ وايې!
د سړي په تندي کې ګونځې پيدا شوې:
__د غزني په اولياوو لو (قسم) درته خورم.
نجلۍ بېرته کونج ته غلې کېناسته.
شېرمحمد دېوال ته ور نږدې شو ، ليرې ، تر هسکو تيرو ور هاخوا د کليوالو سرونه مالومېدل.
د سړي شونډې وخوځېدې:
__د غزني تر ښاره دې بيايم ، د هرات موټر ته دې ور خېژوم. نور به په خپله ځې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نجلۍ ولاړه شوه.
شېرمحمد چيغه کړه!
ــ تر هراته درسره ځم. سمه ده ؟
نجلۍ کېناسته.
شېرمحمد پټکی پورته کړ ، پر پکه ککرۍ يې له خيرو ډک نوکان تېر کړل ، له ځان سره يې وويل:
ــ اجب جنجال راته پيدا شو.
نجلۍ ورو ورو ژړل...
شېرمحمد په غوسه وويل:
ــهرات ته څه بلا غواړې ؟
نجلۍ غريو واخيسته.
ــهلته مې خور ده.
سرې ورته وکتل ، په ملنډو يې وويل:
ــپه لوڅو پښو هرات ته ځې.
نجلۍ پر خپلو سپينو پښو د ځادر پيڅکه ورکش کړه.
شېرمحمد وره ته ورنږدې شو ، مخامخ يې وکتل ، ورو يې وويل:
ــ موږ بايد په ډېرو کې مخ پورته لاړ شو ، که تر هغې مخامخ ټيټې غونډۍ واوړو ، خبره خلاصه ده.
ورو له کوټې ووت ، لښتې ته کښته شو ، شاته يې وکتل ، نجلۍ ورپسې وه ، شېبه وروسته دواړه د سيند پر غاړه لويو ډبرو ته ورسېدل. مخکې لاړل. اوبه په ټيټه کې روانې وې ، پورته تر تيږو ور هاخوا يواځې د کلي د هديرې ، شنې ، زرغونې شناختې ښکارېدلې.
دوی ګرندي ګامونه اخيستل ، تر غونډۍ پورې څوک نه ول ، يوځای يوه بوډا د سيند پر غاړه غواوې اوبه کولې ، دوی يوه شېبه د ډېرو په مينځ کې کېناستل ، بوډا له غواوو سره پورته پټيو ته وخوت ، شېرمحمد او نجلۍ د غونډۍ تر څنګ شيلې ته منډه کړه.
پورته لاړل ، تر غونډۍ راتاو شول ، مخامخ يې منډه واخيسته ، د سيند د څپو غږ ورو ورو ليرې کېده.
شېرمحمد مخکې و ، شا ته په ځادر کې تاو شوې نجلۍ لوڅې پښې منډې پسې وهلې... سړی تر يوې ټيټې غونډۍ واوښت ، په يوه لويه ډبره کېناست ، شاته يې وکتل ، نجلۍ ليرې وه.
شېرمحمد ژوره ساه واخيسته ، تر څنګ يې وکتل ، د کلي څنډه ښکارېدله ، کورونه په ټيټه کې پراته ول ، د شنو څلور کونجه پټيو په غاړو د چنارونو بې پاڼو څانګې بربښېدلې ، سيند کوږ ، ووږ روان و.
مخ يې وګرځاوه ، نجلۍ په يوه هواره ډبره ناسته وه ، سر يې ځوړند و ، تېزه تېزه سا ه يې وهله...
شېرمحمد ولاړ شو. نجلۍ په بيړه ورته وکتل ، په خواره خوله يې وويل:
ــد خدای له پاره ، يوه شېبه دمه کوم.
سړي حرکت وکړ ، د غونډۍ په پيڅکه کې مخ کښته لاړ. شاته د نجلۍ د ساه ايستلو غږ اورېدل کېده.
نجلۍ اخ کړل ، شېرمحمد ور وکتل ، ناسته وه. د کيڼې پښې غټ نوک يې پورته ولاړ و ، له بټې (غټې) ګوتې يې وينې روانې وې.
سړی په يوه تيږه کېناست ، تندی يې تريو شو ، په غوسه يې وويل:
ــکمه لاره نه ده ، په لوڅو پښو نه شې تلی.
نجلۍ خپله پښه ټينګه نيولې وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

شېرمحمد ولاړ شو ، نجلۍ نا امېده ورته وکتل ، د سرې لمر سوځولي تور تندی ګونځو ونيو ، په خشکه يې وويل:
ــيوه ورځ مزل لرو.
حرکت يې وکړ ، نجلۍ ګوډه ــ ګوډه پسې روانه شوه.
دواړو د اوږدې غزېدلې غونډۍ په پيڅکه کې ګامونه اخيستل ، سيورو ته ځای ځای واوره پرته وه ، خو لمر ته غونډۍ توري وې ، کله کله به نوی رابوټيدلي ژېړ ګلان په مخه ورغلل ، ترخو او اغزو وړې پاڼې کړې وې ، ځای ځای به سپين پتنګان له بوټو پورته شول.
پاو وروسته سړی د غونډۍ سر ته وختوت ، خو نجلۍ لا د غونډۍ په نيمايي کې وه. کله کله به ودرېده ، پورته به يې وکتل ، په لويو ډېرو پسې به يې لاس ونيو ، بېرته به يې ګام واخيست. شېرمحمد تر ډېره د غونډۍ پر سر ناست و ، سوړ باد چلېده ، لمر ته سپينې وريځې ور رواني وې.
ښه شېبه ووته ، نجلۍ د غونډۍ سر ته ورسېده ، دې تېزه تېزه ساه وهله ، د کيڼې پښې ټولې ګوتې يې په وينو سرې وې.
نجلۍ څنګ ته کېناسته ، سړي ورته وکتل ، هغې له پوندې ازغی ايست ، پر سپين تندي يې مره خوله پرته وه.
شېرمحمد د خپل کوټ څنځير کش کړ ، ويې ايست ، د تبر تېره څوکه يې د کوټ د لستوڼي د اوږې برخې ته سيخه کړه ، لستوڼی بيل شو.
نجلۍ په حيرانۍ ورته کتل...
سړي لستوڼی په مينځ کې نيم کړ ، بوټونه يې وابستل ، پرته له دې چې سر پورته کړې ، ورو يې وويل:
ــځادر.
نجلۍ ځادر ور وغورځاوه ، لوڅ سر د يوې تيږې شاته کېناسته.
سړي له ځادر څخه خو نری تراډې وايستې.
شېبه وروسته ولاړ شو ، ورو يې وويل:
ــتلی شم.
نجلۍ غړی اوږده کړه ، سړي خپلو پښو ته د کوټ لستوڼي ور اغوستي وو ، د ځادر نری تراډې ترې تاوې وې.
نجلۍ وخندل ، شېرمحمد په بيړه ورته وکتل ، د هغې سپين غاښونه ښکارېدل ، يودم يې سرې ډکې شونډې سره ورغلې ، په شنو سترګو کې يې اوښکې راټولې شوې ، غلی کېناسته.
شېرمحمد پر ځمکه پر اته بوټونه په پښه ووهل ، ورو يې وويل:
ــدا په پښو که.
روان شو.
نجلۍ يوه پاتې شوې ټوټه ور پورته کړه ، د کيڼې پښې بټه ګوته يې پرې وتړله ، پلاستيکي ازاد بوټونه يې په پښو کړل ، په ځادر کې يې ځان وپيچه ، ګام يې واخيست ، تر لوڅو پښو ښه ول.
دوی ښه شېبه مزل وکړ ، اسمان وريځو نيولی و ، سوړ باد چلېده.
پاو ووت ، اسمان وغرمبېد ، پر ځمکه د باران ځاځکي را پرېوتل. باران تېز شو. غونډۍ هواره وه ، د پټېدو ځای نه ښکارېده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دواړه روان ول ، د شېرمحمد په پښو پسې په ختو لړلې اوږدې ترادې کرښېدې. یو ځای هسکې تیږې په مخه ورغلې ، ورنږدې شول ، یوه پلنه تیږه د دېوال غوندې ولاړه وه ، ولې یې ورته ولګول ، د باران څاڅکې یې تر پښو پورې رسېدل.

شېرمحمد ځړېدلې توتې ور پورته کړې ، کلکې غوټې یې ور واچولې ، نجلۍ ته یې وکتل ، په لانده ، لنډ څادر کې سره راټوله ناسته وه. ژامې یې لړزېدې...

شېرمحمد ځمکې ته وکتل ، ورو یې وویل:

__نوم دې څه دی ؟

__تورپیکۍ.

__خور دې په هرات کې واده ده ؟

ځواب یې وانه ورېد.

شېرمحمد سر پورته کړ ، د نجلۍپه سترګو کې اوښکې راټولې وې.

سرې بېرته ځمکې ته وکتل.

تورپیکۍ وویل:

__هو.

یو دم غریو واخیسته ، سلګۍ یې شوې ، په ژړغوني غږ یې وویل:

__زما وروکی دې څنګه پیدا کړ ؟

شېرمحمد په بېړه ورته وکتل ، نجلۍ پورته وریځو ته شنې سترګې نیولې وې ، په سپینه زنه پورې یې رڼه اوښکه ځړېدله.

سرې بېرته ځمکې ته وکتل:

__په کارېز کې!

__خراب شوی و ؟

شېرمحمد وویل:

__وږې یې ؟

__نه.

__ځو ؟

تورپیکۍ هماغسې وریځو ته کتل.

شېرمحمد وټوخل:

__ناوخته دی.

نجلۍ په غریو وویل:

__اخر یې په بلا وخوړ.

غلې شوه ، بېرته یې شونډې وخوځېدې:

__دېر مې ورته وویل چې له تره لیرې ګرځه ، نه یې منله ، خپل حق یې غوښت.

شېرمحمد په خبره کې ورولوېد:

__د څه شي حق ؟

د تورپیکۍ سلګۍ شوې:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ــورور مې د پلار يو زوی و ، د نيکه ډېر جايداد ور رسېده ، ځمکه ، باغ ، کلا ، په هرڅه کې بايد سم نيمايي پرې اچول شوی وای.

ــپلار دې مړ دی؟

نجلۍ سړه ساه و اېسته:

ــهو! دا څلور کاله مخکې خبره ده ، په کوټه کې سره ناست وو ، تره مې ښکاري ټوپک پاکاوه ، ډز شو ، پلار مې په زړه ولګېد ، ځای په ځای يې ساه ورکړه ، تره مې ژړل ، ځان يې له ځمکې ځمکې ويشت ، خو زه اوس ويوهېدم چې له قصده يې د ټوپک خوله ور اړولې وه.

توريېکۍ غلې شوه.

شېرمحمد وويل:

هماغه برېتور سړی دې تره دی؟

ــهو.

او هغه دوه نور هم د تره زامن؟

توريېکۍ اوږده بانه سره وروستل.

شېرمحمد وويل:

ــورور دې واده درلود؟

ــنه! تر پينځه ويشت کلنۍ اوښتی و ، خو تره مې ويل چې تر اوسه لا سره خوله هلک دی ، وخت شته. يوه ورځ يې د تره له زامنو سره د ځمکې په سر وخوړل ، دوی دوه وو ، ښه يې تر ډبو ويست ، ورور مې سرې وينې کورته راغی ، ټوپک يې پسې غوښت ، کوران شريف مې ورته ونيو ، په سبا مې ورياده کړه چې د يوڅه وخت له پاره يوې خواته لاړ شي ، نه يې منله ، پښو ته ور ولوېدم ، راضي شو ، ويې ويل چې ايران ته ځې. د لارې د خرڅ له پاره مې له موره راپاتې شوې غاړه ګۍ ورکړه ، په هماغه ورځ ښار ته لاړ ، کله چې بېرته راغی ، څو نوټونه يې راوښودل ، ويل يې ، ډالر دي ، ډېر ځای نه نيسي ، له غلو نه يې په اسانۍ پټولی شي.

توريېکۍ سړه ساه واخيسته ، غلې شوه.

شېرمحمد وويل:

ــله کومه پوه شوې چې ورور دې دوی وژلی؟

نجلۍ يودم ټکان وخوړ ، چيغه يې کړه ، څادر يې وغورځاوه ، غاړې ته يې لاس کړ ، خړه ، وړه ځرمبکۍ په ځمکه ولوېده.

شېرمحمد وخندل:

ــبې ازاره ده ، ته ورته وګوره! د يخنۍ له لاسه منډه نه شي اخيستی.

توريېکۍ ځمکې ته کتل ، ځرمبکۍ په يوه لويشت لوړ ځای نه شوای ختلی ، وړې ژېړې پښې يې خوځولې...

نجلۍ بېرته په څادر کې ځان ونغاړه ، غلې کېناسته.

شېرمحمد وويل:

ــله کومه پوه شوې چې ورور دې دوی وژلی؟

توريېکۍ سړه ساه واخيسته ، ورو يې وويل:

ــد سهار اور زه بلوم ، هر وخت د ملا تر اذان مخکې راوېښېږم ، اول به تناره ته تلم ، تره ته به مې د اوداسه له پاره تودې اوبه په بدنۍ کې اچولې ، وروسته به مې د اور غم خوړ. نن وختې خوب نه راته ، دالان ته لاړم ، په تناره کې مې له بېګانيو تودو اوبو بدنۍ ډکه کړه ، کله چې د تره کوټې ته ورنږدې شوم ، له کاوړه (

(c) ketabton.com: The Digital Library

غوسي) ډک غږ مې واورېد ، په دروازه کې ودرېدم. تره مې په غوسه و ، ویل یې چې ګلاب یې باید تر خاورو لاندې کړی وای ، ولې یې په کارېزه کې اچاوه.
تورپیکې غلې شوه.
شېرمحمد په بیره وویل:
__بیا ؟
نجلۍ غریو واخیسته:
__زړه مې تر خولې راووت ، دروازه مې خلاصه کړه ، تره او د تره دواړه زامن یې ناست ول ، په غولې زما د ورور خلاصه تذکره پرته وه.
شېرمحمد وویل:
__باران ودرېد ، نه څو ؟
نجلۍ څرمښکې ته وچې سترګې نیولې وې ، شونډې یې وخوځېدې:
__د تګ په وخت یې له پلاره پاتې دوې ګوتمۍ هم ورسره واخیستې ، ویل یې چې نابلده دی ، په بده ورځ به په کار ورشي. کله چې له کوره ته ، تر ډېره یې په غیږ کې نیولې وم ، ژړل یې ، مساپرې ته یې زړه نه کېده.
د ورور له تګه وروسته مې د تره زامن هم په ټپ ټپ (موټرسایکل) سپاره شول ، تر ماښامه ورک ول.
شېرمحمد ولاړ شو ، د کوټ په لستونو کې ترلې پښې یې په خټه کې ننوتې. ورو یې وویل:
__څو!

(c) ketabton.com: The Digital Library

(۹)

شپه وه ، پورته راښه ستوري ځلېدل...شېرمحمد لرګيني زړې دروازې ته ډېره ونېوله ، شېبه وروسته يې د ورور خوبولی غږ واورېد:

__څوک يې ؟

__زه يم ، شېرمامد!

ځنځير وشرنګېد ، دروازه خلاصه شوه.

باز محمد وويل:

__لالا! ناوخته شوې ، د ادې مې اندېښنه وه.

شېرمحمد په خبره کې ور ولوېد:

__څه! څراغ بل که!

د هلک حيران غږ يې واورېد:

__ته څه کوې ؟

هيڅ! اودس ماتې ته تېرېږم.

هلک منډه کړه ، پر چوتره وخوت.

شېرمحمد ورو وويل:

__راځه!

توريپکی انګړ ته ورغله ، په مخامخ کوټه کې څراغ ولګېد ، دواړه په بيړه دالان ته ننوتل.

شېرمحمد لاسي بټۍ تاو کړه ، سپينه رڼا په تورو لوښو او کاسو ولګېده ، د تناره پر سر تېغنه پرته وه ، يو ګړی ديوال ته ولاړ و ، څنګ ته څو ناولي پيالې ايښې وې. په غاب کې پاتې ، يخ وهلي کچالو ښکارېدل.

شېرمحمد وويل:

__يوې خواته پرېوزه ، سهار په خړه کې به ځو ، هيڅوک هم نه خبرېږي.

په بيړه له دالانه ووت ، په چوتره کې يې له پښو تاو شوې توټې خلاصې کړې ، بام ته يې واچولې ، کوټې ته ورغی.

مور يې په بړستنه کې ناسته وه ، د ککرۍ په برخه کې يې تکرۍ څيرې و ، راوتلې خيرن ، ببر وېښته يې پورته ولاړ ول.

ښځې په وارخطايي وويل:

__اندېښنه مو شوه.

شېرمحمد وخندل:

__باران و ، لاره هم ډېره وه.

د باز محمد حيرانه غږ يې واورېد:

__لالا! لستوڼې دې نشته.

سرې په بيړه کوټ ويست ، کونج ته يې واچاوه. په خندا يې وويل:

__هسې! وشکېد.

ښځه په خبره کې ورولوېده:

__جنګ دې کړی ؟

__نه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هلک وویل:
__خادر دې چېرته دی ؟
شېرمحمد وارخطا شو:
__په ، په چوتره کې مې واچاوه ، لوند و.
ښځې وویل:
__امانت دې ور وسپاره ؟
شېرمحمد وخندل:
__هو.
__خه یې ویل ، د مړي د وړلو له پاره خه وخت راځي ؟
__خدای خبر! ژر.
ښځې برستن لیرې کړه ، ورو یې وویل:
__ زه به ډوډۍ درته راوړم.
د سړي رنګ والوت:
__نه! وږی نه یم.
__زویه! الوګان تیار دي ، په تناره کې به یې تیټ کم ، ژر تودېږي.
شېرمحمد وخندل:
__موړ یم ، زړه ته مې نه کیږي ، د مړي خپلوان ښه خلک وو ، ویې نازولم ، سهار یې په پاستي کې لږ کوچ هم راته ونغاړل ، ویل یې چې سترې لاره ده ، وږی به شې.
ښځه ولاړه شوه.
د شېرمحمد تندی تریو شو:
__وږی نه یم.
ښځې یوه زړه برستنه پر توشکه هواره کړه.
شېرمحمد اوږد وغزېد ، خراغ ته یې ور پوکړل ، ورو یې وویل:
__ادې! سهار وختي یو چېرې ځم.
د ښځې حیرانه غږ یې واورېد:
__چېرته ؟
سړي وخندل:
__یو پخوانی ملګری مې ولید ، د مالونو سوداګر دی ، له هزاره جاته غواوې او پسونه راولي ، ویل یې چې دا ځل د ډېرو مالونو د راوستلو نیت لرم ، راسره لاړ شه ، ښه مزدوري به درکم.
ښځې په خواره خوله وویل:
__وی زویه! وخت خراب دی ، همدا کاریز کني دې ښه دی ، وچه ، لنده رارسیږي.
شېرمحمد وخندل:
__زړه مه خوره ، درې ، څلور ورځې وروسته بېرته راځم.
د ښځې خوبولی غږ یې واورېد:
__خدای دې له سختیو وساته.
شېرمحمد پر اړخ راواووښت ، ورو یې وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ــادې! په کور کې څو روپۍ دي ؟
غوږ یې ونیو ، خرهارۍ اورېدل کېده.
پاو ووت ، سرې د کوټې له کونجه برستن ورواخیسته ، ورو یې دروازه خلاصه کړه ، دباندې سوړ باد چلېده ، دالان ته لاړ ، د تناره سر لوڅ و ، لاندې انګار سره رڼا کوله ، تورپیکۍ تناره ته پښې ورغځولې وې.
شېرمحمد برستنه په غولي کېښوده ، ورو یې وویل:
ــهرات ته تګ پیسې غواړي.
د نجلۍ سترۍ غږ یې واورېد:
ــیو بنګړی به خرڅ کو.
شېرمحمد په بیړه له دالانه ووت.

(c) ketabton.com: The Digital Library

(۱۰)

یودم چیغه شوه:

__بلا!

درب شو ، ور له دېوال سره ولګېد ، کوته سړې هوا ونیوله.

شېرمحمد لاس په غولي وتپاوه ، لاسي بټۍ په ګوتو ورغله ، رڼا شوه ، د کوټې دروازه خلاصه وه ، باز محمد غلی په کونج کې ناست و ، سترګې یې رډې راختلې وې.

شېرمحمد په خوبولي غږ وویل:

__څه خبره ده ؟

یودم یې زړه ولړزېد.

د اورلګېد دانه بله شوه ، څراغ ولګېد ، زړې ښځې په وارخطایي وویل:

__څه ټکه را پرېوته ؟

د هلک ژبه بنده شوه:

__به ، به ، بلا!

چیغه یې کړه!

__په دالان کې بلا ده.

شېرمحمد په بیړه ولاړ شو ، د کوټې ور یې پورې کړ ، په خشکه یې وویل:

__لوی سړی یې! بلا له کومه شوه!

ښځې وویل:

__دا نیمه شپه ګوره! په دالان کې دې څه کول ؟

__تږی وم ، له کړې مې اوبه را اخیستې.

شېرمحمد په خبره کې ور ولوېد:

__ماغزه مې مه راخوره ، ویده شه!

هلک په وېره وویل:

__لالا! په کوران که درواغ درته وایم ، په دالان کې بلا ده ، پښه مې ورسره ولګېده ، زګیروی یې شو.

د ښځې شونډې وخوځېدې:

__ورور دې ستړی دی ، له خوبه یې مه باسه.

__ادې! بلا ده.

شېرمحمد چیغه کړه!

__چوپ!

هلک په برستن کې ننوت.

ښځې څراغ ته ور پو کړل.

ښه شېبه ووته ، بازمحمد ورو وویل:

__ادې! تږی یم.

څراغ ولګېد.

شېرمحمد په بیړه ور وکتل ، ښځې تکرۍ په ویښتو ورکش کړ ، ولاړه شوه.

شېرمحمد کېناست ، وارخطا یې وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـــاوبه زه ورته راوړم.
ولاړ شو ، د ښځې له لاسه يې څراغ ور واخيست ، له کوټې ووت.
تورپيکۍ پرته وه ، د څراغ ژېړه رڼا يې له خيرني برستني په راوتلې سپين مخ لګېدله ، سترګې يې پټې وې.
شېرمحمد ګړی کوږ کړ ، پلاستيکي بدنۍ تر نيمايي له اوبو ډکه شوه ، ولاړ شو ، زړه يې تر خولې راووت.
زړه ښځه د دالان په وره کې ولاړه وه ، سترګې يې رډې راختلې وې ، نجلۍ ته يې کتل...يودم يې له خولې ځګونه راووتل ، رنګه شوه ، سر يې د وره له چوکاټ سره ولګېد.
شېرمحمد منډه ور واخيسته ، غبرګ لاسونه يې ترې تاو کړل. تورپيکۍ چيغه کړه ، کېناسته ، په بيړه يې څادر ته لاس ور وغځاوه.
شېرمحمد زړه ښځه په غېږ کې واخيسته ، ورو يې وويل:
ـــڅراغ درسره راواخله.
تورپيکۍ په حيرانۍ ورته کتل...
سړی له دالانه ووت. نجلۍ څراغ پسې واخيست.
شېرمحمد خپله مور په توشکه پرېيسته ، هلک دېوال ته ولاړ و ، په راوتليو رډو سترګو يې په ګونځې ګونځې څادر کې پيچلې نجلۍ ته کتل...
د ښځې خرهاری شو ، چيغه يې کړه ، لاس يې په شدت له دېوال سره ولګېد.
شېرمحمد په بيړه تر دواړو متو ونيوله. وېې ويل:
ـــپښې يې ټينګې ونيسه!
تورپيکۍ د ښځې په دواړو پښو لاسونه کېښودل. ښځه يوه شېبه پورته پورته غورځېده ، وروسته ارامه پرېوته.
تورپيکۍ په وارخطايي وويل:
ـــپيريان يې دي ؟
کوم ځواب يې وانه ورېد.
د نجلۍ شونډې وخوځېدې:
ـــتندی يې وينې دی.
شېرمحمد څراغ ور نږدې کړ ، ورو يې وويل:
ـــ صندوق وګوره ، يوه ټوټه پيدا که!
تورپيکۍ لرګين صندوق ته ور وښوېده ، ډره يې پورته کړه ، بازمحمد په منډه ورغی ، نجلۍ يې په څنګ ووهله ، هغې پر غولي لاس کېښود.
هلک په بيړه يوه ټوټه ور پورته کړه ، شېرمحمد ته يې ونيوله ، سړي په خشکه وويل:
ـــدا خو پرتوګ دی.
تورپيکۍ په صندوق کې زړې جامې سره وتوشپلې ، يو لوی دسمال يې راواخيست ، د دسمال يوې څنډې ته غوټه ور لوېدلې وه ، خلاصه يې کړه ، څو چړمولې شلګون نوټونه لاندې ولوېدل. دسمال يې سړي ته ونيو ، له غولي يې نوټونه ور پورته کړل.
بازمحمد لاس ور وغځاوه ، نوټونه يې د نجلۍ له ګوتو ويستل ، په صندوق کې يې واچول.
سړي د خپلې مور تر تندي دسمال تاو کړ ، شا ته يې غوټه ور واچوله ، غلی کېناست.
تور پيکۍ وره ته نږدې ، څړ دېوال ته ولې ولګول ، هلک هم پر صندوق سر ايښی و ، نجلۍ ته يې په کرکه کتل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښه شېبه ووته ، هلک په ناستو وېده و ، نجلۍ غولي ته کتل ، سړي هم خپلې مور ته وچې سترګې نیولې وې.
وخت ووت ، چرګانو نارې وهلې ، ملا اذان وکړ.
تورپیکۍ ورو ولاړه شوه ، لاسي بتۍ یې له غولي ورپورته کړه ، له کوټې ووته. .
پاو ووت ، د ښځې زګیروی شو ، سترګې یې رڼې کړې ، شېرمحمد ته یې وکتل ، مخ یې دېوال ته ور وګرځاوه.
سړي وویل:
__ادې! ته سمه نه یې پوه شوې.
ښځې پزه پورته کش کړه ، غریو واخیسته.
د سړي شونډې وخوځېدې:
__زه به توله کیسه درته وکم.
ښځې په نیولې غږ وویل:
__دا مرداره دې له کومه کړه؟
ویې ژړل ، دیوال ته ور نږدې شوه.
د شېرمحمد تندی تریو شو:
__خبره خو واوره!
ښځې ژړل...
سړی غلی و.
ښځې په ژړا کې وویل:
__ پزه دې را پرې کړه!
د شېرمحمد شونډې وخوځېدې:
__تورپیکۍ نومیږي.
ښځه په خبره کې ور ولوېده:
__زار (زهر) دې تر خوله سه ، شرمیږې نه ، نوم یې هم اخلې.
سړي چیغه کړه:
__دا دهغه مړي خور ده ، ورور یې تربرونو ور وژلی ، دې هم ځان سیند ته واچاوه ، له اوبو مې راویسته ، بله چاره نه وه ، دا باید تر هراته ورسوم ، هلته یې خور اوسیږي. پوه شوې!!!
ښځې خپل سر ته لاس ور ووړ ، په نیولې غږ یې وویل:
__ د خلکو خولې به څنګه بندې کړې ، ځوانه نجلۍ دې کورته راوستې ، کوم یوه ته به لووې (قسمونه) خورې چې راتښتولې دې نه ده.
شېرمحمد غولي ته کتل.
ښځې وویل:
__همدا اوس یې له کوره وباسه!
سړي چیغه کړه!
__چېرته لاړه شي!
__بلا مې ورپسې ، موږ خو یې ذمه نه ده اخیستې.
شېرمحمد وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـــګوره ادې! له خدايه ډار په کاردی! اوس خو رڼا شوه ، نه يې له کوره ايستی شم او نه هم چېرته ورسره تلی شم ، نن ورځ به ورته وګورو ، که خدای کول ، سبا به يې د ملا تر اذان مخکې له کوره وباسم ، تر هراته به ورسره لاړ شم ، ثواب دی ، څوک خبرېږي ؟

ښځه په خبره کې ور ولوېده:

ـــولې! له لوټې خو نه ده پيدا! پلارګنۍ لري ، ته يې بدي کولای شې ؟

ـــهغوی فکر کوي چې مړه ده ، نه خبرېږي.

ښځه ورور ورو سونګېدله...

بازمحمد وټوخل.

شېرمحمد وويل:

ـــوه هلکه! پام چې چا ته دې تر خولې ونه وځي!

هلک وارخطا سترګې ور واړولې.

شېرمحمد چوترې ته لاړ ، رڼا وه ، په اسمان کې سرخې ښکارېده. سرې په يخو اوبو اودس وکړ ، بېرته کوټې ته ننوت.

ښه شېبه ووته ، د لمر ژېړې ، ښبسکه وړانګې د پردې پر پاسنۍ برخه لګېدلې. زړه ښځه هماغسې پرته وه ، سرې په بړستن کې ناست و ، هلک هم لرګين صندوق ته ولې لګولې ول ، غولې ته يې کتل... د وره کړپ شو ، باز محمد ورته وکتل ، تورپيکۍ ګليمي دسترخوان هوار کړ ، پيالې وکړنګېدې ، سړې په بېړه له سره بړستن ليرې کړه ، پر دسترخوان څو پاستې ، پيالې او توره چايجوشه ايښې ول.

تورپيکۍ په رېږدېدلې غږ وويل:

ـــبوره مې پيدا نه کړه!

ښځې ور وکتل ، چيغه يې کړه:

ـــووزه بېشرمې نجلۍ ، په کور هم راکېږه شوې!

تورپيکۍ وژړل ، په منډه له کوټې ووته.

ښځې بېرته مخ دېوال ته ور وګرځاوه.

شېرمحمد ورو وويل:

ـــبوره را واخله.

باز محمد له تاخچې زنګنه قوطۍ ور واخيسته ، پر دسترخوان يې کېښوده ، بېرته په خپل ځای کېناست.

سړې پاستې ته لاس ور وغځاوه ، تود و ، يو سوځيدلی ځای هم نه پکې ليدل کېده.

وخت ووت ، په دسترخوان درې پيالې ايښې وې ، يواځې په يوې کې د چايو شمه ښکارېدله.

شېرمحمد ولاړشو ، دالان ته لاړ. هرڅه منظم وو ، غابونه پرېمينځل شوي ول ، پلاستيکي فرش جارو ښکارېده ، په تناره کې اور بل و.

شېرمحمد د دالانه په وره کې په جګو پښو کېناست ، تورپيکۍ ته يې وکتل ، پزه يې د تناره په اېرو توره وه ، ورو يې وويل:

ـــلمر راوخوت ، نن ټګ نه کيږي.

نجلۍ غلې دېوال ته ناسته وه.

شېرمحمد سوړ اسويلی ويست.

نجلۍ وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

__تاسو ته مې غم جوړ کړ.
شېرمحمد له دالانه ووت ، کوټې ته لاړ ، باز محمد نه و ، مور يې هماغسې پرته وه.
سرې کېناست ، پياله يې له چايو ډکه کړه ، ورو يې وويل:
__ادې! ضد مه کوه ، چای وخوره!
ښځې حرکت ونه کړ.
د کوټې دروازه خلاصه شوه ، بازمحمد په وره کې ودرېد ، په سترې ساه يې وويل:
__لالا! ګلمير خبر دی.
د سرې زړه ولړزېد ، زړه ښځه په ځای کې کېناسته ، سترګې يې ردې راختلې وې.
شېرمحمد وويل:
__له کومه ؟
__ويل يې چې کوچيني ورور يې د شپې بولي کړې وې ، سهار يې مور توشکه بام ته خېژوله چې زموږ په سرای کې يې نجلۍ ليدلې وه.
زړې ښځې په غريو کې وويل:
__اوس مو مخ تور شو.
د باز محمد شونډې وخوځېدې:
__ګلمير پوښتنه کوله چې هغه نجلۍ څوک ده ؟
شېرمحمد وويل:
__تا څه ځواب ورکړ ؟
__هيڅ! منډه مې راواخيسته.
زړه ښځه اوږده وغزېده ، سونګی يې شو ، برستن يې پر سر ور کش کړه.
دروازه وټکېده ، د شېرمحمد رنګ والوت ، هلک له کوټې ووت ، سرې اورسۍ ته ور نږدې شو ، د انګړ دروازه نيمکښه وه ، باز محمد په دروازه کې ودرېد ، بيا يې د کوټې خواته منډه راواخيسته ، ويې ويل:
__د ګلمير وړه خور ده ، وايي چې يو اورلګيت پور راکه!
د انګړ د دروازې غنجا شوه ، شېرمحمد په بيړه له ورسۍ ور وکتل ، وړه نجلۍ په انګړ کې ولاړه وه ، ببر ، سره نښتې ژيړ ويښته يې ول ، شاوخوايې سترګې اړولې.
سرې د اورسۍ پله خلاصه کړه ، سر يې د باندې ويست ، زوروه چيغه يې تر خولې راووته:
__ووزه له کوره!
نجلۍ په بيړه مخ واړاوه ، منډه يې کړه ، تندی يې ددروازې له پلې سره ولګېد ، شا په تخته ولوېده ، په ژړا له انګړه ووته.
شېرمحمد په غوسه وويل:
__د سپي لور يې د جاسوسۍ له پاره راليږلې وه.
د ښځې ژړغونی غږ يې واورېد:
__خپله لمن مو په خپله په سر راواړوله.
شېرمحمد چيغه کړه!
__بس که نور! اوس څه وکم ، ځان ووژنم که دا!
ښځې ژړل ، باز محمد لړزې اخيستی و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

شېرمحمد په خشکه وویل:

__ولي داسې راته ولاړ یې ، سره غرمه دې کړه ، بلا وهلی یې ، غوا له لوږې مړه شوه.

هلک په بېړه له کوټې ووت.

سړی په خپل ځای کېناست ، سر یې پر زنګنو ولګاوه.

ښځینه غږ یې واورېد:

__د بازمامد مورې!

زړه ښځه په بیړه کېناسته ، ټکری یې په سر سم کړ ، په منډه د باندې ووته.

شېرمحمد ورسی ته ورنږدې شو ، په انګړ کې چاغې ښځې د ورې نجلۍ لاس نیولی و.

د شېرمحمد مور ورمخته شوه ، چاغې ښځې په ګیله من انداز وویل:

__د خدای پار دی ، دا نجلۍ نو د وهلو ده ؟

د شېرمحمد مور په خواره خوله وویل:

__د ګل میر مورې! خدایکه یې لاس ور وړی وي.

چاغې ښځې د ورې نجلۍ پر تندي لاس کېښود:

__وی تروري! دا نجلۍ خو دورواغ نه وایي ، تندي ته یې وګوره ، خومره پړسیدلی دی.

زړه ښځه ور مخته شوه ، نجلۍ یې پر تندي ښکل کړه.

چاغې ښځې یودم وخندل:

__هغه نجلۍ څوک ده ؟

زړې ښځې په بیړه وویل:

__کومه نجلۍ ؟

__وی تروري! خان ولي ناکاره اچوې ، په خپله مې له بامه ولیده ، تکه سپینه ، نرۍ نجلۍ وه ، په چوتره کې یې پیالې پریوللې.

زړه ښځه وارخطا شوه:

__هغه ، هغه

شېرمحمد په منډه له کوټې ووت ، په چوتره کې ودرېد ، چیغه یې کړه!

__ته یې څه کوې ؟

چاغې ښځې په خپل مخ ټکری ورکش کړ ، په وېرېدلي غږ یې وویل:

__وی وروره! پوښتنه خو بد کار نه دی.

شېرمحمد چیغه کړه!

__په تا پورې اړه نه لري ، ووځه له کوره!

ښځې وړه نجلۍ له لاسه ونیوله ، په منډه له دروازې ووته.

زړه ښځه د چوترې پر ژۍ کېناسته ، سر یې وځړېد ، یو دم یې وژړل.

شېرمحمد ورمیږ کوږ کړ. تورپیکی د دالان په وره کې ولاړه وه ، ځان یې په څادر کې پیچلی و ، وارخطا ښکارېده.

شېرمحمد د انګړ دروازې ته وکتل ، دوه تنکي ځوانان په کوڅه کې ولاړول ، نجلۍ ته یې وچې سترګې نیولې وې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

شېرمحمد تر چوترې کښته شو ، ځوانانو منډه واخیسته ، سرې ورغی ، دروازه یې پورې کړه. نیغ کوټې ته لاړ ، شېبه وروسته بېرته راووت ، د دالان خوا ته یې ګام واخیست ، زړې ښځې ورته وکتل ، یودم ولاړه شوه ، د سرې له ګوتو یې تور خیرن ټیکری ویست ، په غوسه یې وویل:

__دا زما ټیکری دی.

شېرمحمد یوه شېبه ولاړ و ، بیا د چوترې پر ژۍ کېناست ، ورو یې وویل:

__ادې! تر اوسه کومې نجلۍ زما صفت درته کړی دی ؟

زړې ښځې په حیرانۍ ورته وکتل.

د سرې سر وځړېد:

__ته وروایه! دا نجلۍ به ولې په ما پسې راتله ؟

ښځه غلې وه.

شېرمحمد سوړ اسویلی ویست ، ورو یې وویل:

تر دېرشو اوښتی یم ، خو تر اوسه یوې نجلۍ هم نه دي راته خندلي ، که خندا هم ورغلې وې ، زما په پزه پورې یې خندلي دي ، ان تا به هم تر اوسه له زړه نه یم ښکل کړی. ته ووایه! کوم رنګ ، کوم کمال ، کوم مال ، کوم دولت ، دا نجلۍ به ولې په ما پسې راتله ؟

شېرمحمد غلی شو ، ترخه موسکا یې پر خړو شونډو وغځېده ، ورو یې وویل:

دا نه چې زړه نه لرم ، خوک مې نه خوښیږي ، خو زه په خپله هم کومې نجلۍ ته نه شم کتلای ، فکر رالویږي چې ټوله دنیا راپورې خاندي ، ان په وړکتوب کې به مېږو او اوزو هم راپورې خندل ، له ما به یې بد راتلل ، لیرې به رانه ګرځېدې ، اوس هم په کلي کې یواځې ټوکو ته جوړ یم ، که په جومات کې د بدرنګۍ خبره رامینځته شي ، ما مثال ورکوي ، ان په انسانانو کې مې نه شمیرې ، نو دا نجلۍ به ولې راپسې راتله ؟ ته ووایه! په یوه شپه کې بیا بل نارینه وربانديې ورور شو او راسره جوړه شوه.

د انګړ دروازه وټکېده ، شېرمحمد ولاړ شو ، د ښځې په سترګو کې اوښکې راټولې وې. نجلۍ د دالان په وره کې ناسته وه ، ژړل یې!

سرې دروازه خلاصه کړه ، زړه یې ولړزېد ، درې تنه ولاړ ول.

شېرمحمد شاته وکتل ، زړې ښځې ته یې اشاره وکړه ، هغه په کوټه ننوته.

شېرمحمد په لوړ غږ وویل:

__راځئ!

بوډا تر مخ و ، لکړه یې لګوله ، دوو نورو له عمره پخو سړو ټیټ سرونه نیولي ول.

بوډا چوترې ته ودرېد ، شېرمحمد تر ولیو ونیو ، سرې پر چوتره وخوت. په رېږدیدلي غږ یې وویل:

__شېرمامده زویه ، دا ځای ښه دی ، پیتاوی لرې.

شېرمحمد په منډه له کوټې دوه بالښته راویستل ، بوډا لکړه دیوال ته ودروله ، بالښت ته کېناست ، دوو نورو کلیوالو مخامخ پلتۍ ووهلې.

شېرمحمد په ولاړو وویل:

__څه رنګه چای ، تور که شین ؟

بوډا وټوخل ، په رېږدیدلي غږ یې وویل:

__همدا اوس له چایو را ولاړ شوم ، خوله مې لا توده ده ، کېنه زویه! یو خو خبرې به سره وکو.

شېرمحمد پر هوار پلاستیکي فرش کېناست.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټول غلي ول.
بوډا وخندل ، په خندا کې ټوخي واخيست ، ورو يې وويل:
ـــپه جومات کې مې سبق (تلاوت) وايه چې غلام مامد راغی ، ويل يې چې کډې يې له بامه کومه نجلۍ ليدلې وه.
د شېرمحمد سر وځړېد.
بوډا په رېږديدلي غږ وويل:
ـــزويه! دا رښتيا ده ؟
شېرمحمد ځمکې ته کتل...
مخامخ ناست ډنګر سړي وويل:
ـــد بازمير زوی هم همدا خبره کوله ، ويل يې چې د انګړ له خلاصې دروازې يې کومه پېغله ليدلې وه. نښه يې دا چې خادر يې اغوستی و.
شېرمحمد په غوسه ور وکتل.
بوډا وويل:
ـــزويه! دا کوچينی کلی دی ، ټول خپل سره پراته يو ، يو بل پېژنو ، د يوبل کورونه را مالوم دي ، پردی سړی له ليرې راکې ښکاري. دا نجلۍ څوک ده او دلته څه کوي.؟
د شېرمحمد شونډې وخوځېدې:
ـــدا د هغه مړي خور ده چې له کاريزه مو راويست.
د کليوال سترګې رډې راوختې.
بوډا په بيړه وويل:
ـــنو دلته څه کوي ؟
ـــزه هلته ورغلی وم.
کليوالو په حيرانۍ ورته کتل...
بوډا وويل:
ـــتا هلته څه کول ؟ کور دې يې له کومه پيدا کړ ؟
د شېرمحمد سر وځړېد:
ـــکيسه اوږده ده ، ټولې خبرې نه شم درته کولی ، دومره درته وايم چې تره يې د هغې ورور او وژلی ، نجلۍ هم ځان سيند ته واچاوه ، له اوبو مې راويسته ، قول مې ورسره وکړ چې تر هراته به يې رسوم ، هلته يې خور واده دی.
شېرمحمد غلی شو ، کليوالو وازې خولې نيولې وې.
بوډا په ترېو تندي وويل:
ـــښه دې نه دي کړي ، کلي ته دې بدې راوړه.
شېرمحمد غلی و.
يوه کليوال وويل:
ـــاوس هم ناوخته نه دی ، احوال به ور وليږو ، ورته وبه وايو چې ته نه وې خبر ، نجلۍ په پټه درپسې راغلې وه.
شېرمحمد په خبره کې ور ولوېد:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـــوژني يې.
هماغه سړي وويل:
ـــدا دهغوی کار دی. سپکه يې ور اړولې ، بايد چې ويې وژني.
شېرمحمد ځمکې ته کتل.
بوډا وويل:
ـــنظام الدين په حقه دی ، وره خبره نه ده ، ويني به تويې شي.
شېرمحمد غلی و.
بل کليوال وويل:
ـــارام کلی دی ، بدي مه ورته راوړه!
شېرمحمد په بيړه سر پورته کړ ، په غوسه يې وويل:
ـــبدي ته يې زه ولاړ يم ، که مرم ، نوزه به مرم ، تاسو يې له غمه خلاص ياست.
بوډا لکړې ته لاس ور وغځاوه ، په زحمت ولاړ شو ، په رېږديدلي غږ يې وويل:
ـــموږ غاړې دربانديې خلاصي کړې ، نور دې خپله خوښه ، خو يوه خبره مې واوره ، دا خلک اخر خبرېږي ، بيا به اوبه له ورخه تېرې وي.
شېرمحمد غلی و.
کليوال له انګړه ووتل.
زړه ښځه راغله ، په چوتره کې کېناسته ، په چيغو چيغو يې وژړل.
شېرمحمد ځوړند سر ناست و.
توريپکی له دالانه راووته ، ژړل يې ، کوټې ته لاړه.
باز محمد له اوبو ډک سطل غواته کېښود.، سړي ور وکتل ، ورو يې وويل:
ـــزما پټکی راواخله.
هلک کوټې ته لاړ ، يودم يې چيغه کړه!
ـــلالا!
شېرمحمد په منډه ورغی ، نجلۍ پر ترلې بستره ناسته وه ، سترګې يې پټې وې ، د ښکارې ټوپک توره خوله يې ، خپلې سپينې زنې ته نيولې وه.
سړي پرې ور توپ کړل ، درز شو ، کوټه تور لوګي ونيوله.
شېرمحمد ورو نجلۍ ته وکتل ، هغه پرته وه ، يوه خوا مخ يې تک تور ښکارېده.
سړي په بيړه د هغې پرسر ګوتې وتپولې ، وينه نه وه ، د سوځېدلو ويښتو بوی ته.
زړه ښځه پر نجلۍ ور پرېوته ، پر اړخ يې راواړوله ، د هغې په تورو پيچلو ويښتو کې يې ګوتې ننه ايستې ، نجلۍ سترګې رنې کړې ، وارخطا يې يوې بلې خواته وکتل ، يودم يې کوکه کړه ، په چيغو چيغو يې وژړل.
ښځې د هغې سر پر خپل ټټر پورې ونيو.
انګړ ته دوه کليوال ور ننوتل ، د يوه په لاس کې ببلچه وه. شېرمحمد له ورسۍ سر ور ويست ، ويې ويل:
ـــله بازمامده خطايي تک وشو.
يوه کليوال ور غږ کړ:
ـــ ځوک خو به ژوبل نه وي.
ـــنه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دواړه له انګړه ووتل.
شېرمحمد خپل ورور ته وکتل ، هغه لړزېده.
سړي وويل:
__د انګړ دروازه و تړه.
هلک له کوټې ووت.
شېرمحمد غولي ته وکتل ، پلاستيکي فرش ورو لوټو نيولی و. چت ته يې سترګې ور واړولې ، له ټوټې ترلې مسطح يوه لويشت سوری وه.
تورپيکۍ خپل تندی د ښځې پر ټټر ايښی و ، په چيغو چيغو يې ژړل....
ښه شېبه ووته ، نجلۍ په ژړا کې وويل:
__زه ځم.
ټول غلي ول.
تورپيکۍ ولاړه شوه ، خړ ځادر يې په غاړه کې پروت و.
شېرمحمد وويل:
__ته به هېچېرې هم نه ځې.
نجلۍ له کوټې ووته ، شېرمحمد پسې ولاړ شو ، په چوتره کې يې مخې ته ودرېد ، ورو يې وويل:
__لېونتوب مه کوه.
څنګ ته يې وکتل ، چاغه ښځه د انګړ تر دېوال ور هاخوا ، پر بام ولاړه وه.
شېرمحمد ، نجلۍ تر مټ ونيوله ، دواړه کوټې ته لاړل.
تورپيکې د دېوال کونج ته کېناسته ، سر يې وځړېد ، په چيغو چيغو يې وژړل...
سړی پر تړلې بستر ه کېناست ، د زړې ښځې په سترګو کې اوښکې راټولې وې.
تورپيکۍ په ژړا کې وويل:
__تاسو ته مې غم راووړ.
ښځه غلې وه.
شېرمحمد وويل:
__اوس په دې خبرو پسې مه ګرځه! سبا به ځو.
ښځه د باندې ووته ، شېبه وروسته د نجلۍ په لوخو اوږو تور ، خيرن ټکری ولوېد.

(c) ketabton.com: The Digital Library

(۱۱)

سهار وختي و ، د ولسوالی په بازار کې د سړک دواړو غاړو ته خړ دوکانونه ولاړ ول ، د کورونو غوندې لرګینې دروازې یې لرلې ، دروازې پورې وې ، یواځې یوځای په چنګکونو پورې غوښن ورنونه راځړېدل ، څو ګامه لیرې څلور__ پینځه خیرن سپي پراته ول ، سرو ځړېدلو غوښو ته یې مړې سترګې نیولې وې.

شېرمحمد د سړک پر غاړه ولاړ و ، لیرې په یوه موټر پسې سپېرې دوړې رواني وې ، دوړې د بازار خواته راتلې ، شېبه وروسته د سړي تر څنګ په خاورو لړلی سراچه موټر ودرېد. موټروان د څنګ ښېښه کښته کړه ، ورو یې وویل:

__ښار ته ځې ؟

شېرمحمد ور وکتل ، د موټر د مخې سیټ خالي و ، شا ته درې تنه ناست ول.

شېرمحمد وویل:

__له ما سره سیاه سره ده.

__موټروان وخندل:

__وروره! د مخې په سیټ کې دوه تنه کېنوو.

__نه! ځای تنګ دی.

د شا دروازه خلاصه شوه ، له موټره دوه تنکي ځوانان را کښته شول ، یوه یې وویل:

__موږ به مخته لاړ شو.

شېرمحمد شاته وکتل ، تورپیکی‌خړ دېوال ته ناسته وه ، په تور خیرن ټکري کې یې ځان تاو کړی و ، پلاستیکي چوټې (څپلکې) یې په پښو وې.

شېرمحمد ور غږ کړ ، نجلۍ راغله ، لومړی شېرمحمد موټر ته ننوت ، بیا نجلۍ کېناسته.

موټر یو پاو په خامه لاره مزل وکړ ، نجلۍ په دروازې پورې نښتې وه ، کله کله به موټر جمپ وخوړ ، ورون به یې د سړي له ورانه سره ولګېد.

موټر پاخه سړک ته وخوت ، په هواره کې د دواړو تر مینځ څلور ګوتې فاصله وه.

له نیم ساعت مزل وروسته د غزني ښار ته ورسېدل. نېغ زرګری ته لاړل او د سرو زرو یو بنګړی یې خرځ کړ.

د کندهار تر اډې یې پلی مزل وکړ ، په اډه کې لوی__ واړه موټر ولاړ وو ، خلک یوې بلې خواته ګرځېدل ، یوه موټروان چیغې وهلې.

__کندار ، کندار...

شېرمحمد ورمخته شو. له موټروانه یې د هرات د موټرو پوښتنه وکړه ، د موټروان نظر دا و چې هرات ته مستقیما موټر نه ځي ، دوی دې اول کندهار ته لاړ شي او هلته دې د هرات موټر ته ور وخېژي.

موټروان ناري کړې!

__کندار ، کندار....

یو چا وټوخل ، شېرمحمد ور وکتل ، د تخت پر سر ناست بوډا سترګه ورته ټینګه کړه. دی ورغی ، بوډا وویل:

__پیسې دې دېرې دي ؟

شېرمحمد په حیرانۍ ورته کتل.

سړي پیاله له چایو ور ډکه کړه ، د لاس ګوتې ته یې وکتل ، ورو یې وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

__اوو بجو ته له کابله بسونه رارسيږي ، سيده هرات ته ځي ، هم يې کرايه کمه ده او هم يې سيټونه هوسا دي.
بودا په پلاستيکي خيرن غاب کې د اېښې دوډۍ شنده ور پرې کړه ، ورو يې وويل:
__زه هم هرات ته ځم. سره ملګري به يو.
شېرمحمد نجلۍ ته اشاره وکړه ، دواړه د تخت پر سر ، کونج ته کېناستل.
شېرمحمد وويل:
__وږي يې ؟
کوم ځواب يې وانهورېد.
سرې سر هسک کړ ، تورپيکۍ د لرګين تخت تر شنګ تورو بوټاکه اوبو ته کتل.
شېرمحمد وويل:
__وخت ډېر دی ، چای به راوغواړو.
نجلۍ ټکان وخوړ:
__څه ؟
__له بيګا راهيسې مو څه نه دي خوړلي ، چای به راوغواړو.
نجلۍ د (هو) په نښه سر وخوځاوه.
شېرمحمد يوه واړه هلک ته اشاره وکړه ، هلک ورغی ، په لوړ غږ يې وويل:
__کباب ، قابلي ، کړايي ، څه شی درته راوړم ؟
سړي چای او وچه ډوډۍ وغوښتل.
هلک له هماغه ځايه ناره کړه!
__دوه چايه!
شېرمحمد د تخت په شنډه کې د لرګي ولاړې تمبې ته ور وښوېد. ملا يې پرې ولګوله ، تر شنګ يې تورپيکۍ ته وکتل ، يوه خوا غاړه يې ښکاريدله ، غوږ يې سور و ، د غوږ د پاسنۍ برخې د پېچلو وېښتو څوکې يې سوځېدلې وې.
شېرمحمد مخ واړاوه ، مخامخ د تخت پر ژۍ يو ځوان ناست و ، تر غاړې يې برګ دسمال تاو و ، نجلۍ ته يې وچې سترګې نيولې وې.
شېرمحمد ، تورپيکۍ ته وکتل ، ورو يې وويل:
__ټکرۍ دې سم که!
نجلۍ په بيړه غاړه پټه کړه ، شېرمحمد ته يې شنې سترګې ور واړولې ، غلې کېناسته.
هلک پر غولي دوه واړه ګيلاسونه کېښودل ، بيا يې په منډه غبرګې چاينکې او په پلاستيکي غاب کې وچه ډوډۍ راوړه.
شېرمحمد دواړه ګيلاسونه له چايو ډک کړل ، ويې ويل:
__د خدای فضل دربانديې وشو. مره وې.
نجلۍ ګېلاس له ځمکې ور پورته کړ ، شونډې يې وخوځېدې:
__تاته مې بدې پرېښوده.
شېرمحمد وخندل:
__بدې ته پلمه نه پيداکيږي ، ما خو نه يې راتښتولې ، زه خو دې يواځې تر هراته رسوم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د تورپیکۍ سر وځړېد.
د یوه هلک ږغ یې واورېد:
__ژاولې اخلې ؟
شېرمحمد مخ ور واړاوه ، ډنګر هلک په لاس کې ژاولې نیولې وې.
شېرمحمد وویل:
__ژاولې درته واخلم.
تورپیکۍ سر پورته کړ ، نرۍ موسکا یې په ډکو شونډو تېره شوه ، بېرته یې سر وځړېد:
شېرمحمد وخندل:
__احسان نه درباندې اچوم ، خپلې پیسې دې دي.
تورپیکۍ څه ونه ویل ، شېرمحمد ، هلک ته د لسو روپو نوټ ونیو ، یو پاکټ ژاولې یې نجلۍ ته نږدې پر غولي کېښودې.
نجلۍ لاس ور وغځاوه ، پاکټ یې په موټ کې ټینګ ونیو.
شېرمحمد وویل:
__د خور کور دې د هرات په کوم ځای کې دی ؟
تورپیکۍ ورته وکتل:
__نه پوهېږم.
سړي په حیرانۍ وویل:
__نوله کومه به یې پیدا کو ؟
نجلۍ وویل:
__تېرکال مې خور راغلې وه ، ویل یې چې کور ته نږدې یې شو هسک منارونه دي.
د بوډا غږ یې واورېد:
__ها منارونه ټولو ته مالوم دي ، له لیرې ښکاري.
شېرمحمد ور وکتل ، بوډا په وړه کتابچه کې څه لیکل.
تورپیکۍ په ټیټ غږ وویل:
__ته هرات ته تللی یې ؟
__نه.
دواړه غلي شول.
بوډا په بیړه بوټونه په پښو کړل ، په زوټه (زوره) یې وویل:
__بس راغی.
شېرمحمد د هوټلې شاګرد ته پیسې ورکړې ، دواړه له تخته کښته شول. بس پر پاخه سړک ولاړ و. درې سره ور وختل ، موټر ډک و ، یواځې شاتنۍ اوږده څوکۍ تشه ښکارېدله. دوی شاتنې سیټ ته ځانونه ور ورسول ، تورپیکۍ ښیښې ته ور وښوېده ، بیا شېرمحمد کېناست ، ورپسې بوډا ځای ونیو.
بس یوه شېبه ولاړ و ، وروسته یې حرکت وکړ.
شېرمحمد مخامخ وکتل ، بس د اوږده تنګ دهلیز غوندې و ، دواړو غاړو ته د ناستو مساپرو سرونه ځنګېدل ، له پټکو او سر تورو سرونو سره ، ځای ځای شنې چادرۍ او رنګه ټکري هم ښکارېدل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

تورپیکی تر ښېښې د باندې کتل ، بس لمر لوېدو خواته ګړندی روان و ، خړ کورونه ، شنه باغونه ، سپېرې پخخې او ځای ځای سوځېدلي ټانکرونه په تېزی سره تېرېدل...
وروسته سپېره دښته راغله ، کله کله به د اوښانو کتار تېر شو ، کوچیاني به چابکې ورسره رواني وې ، د ګنبو کمیسونو ګردې لمنې به يې خوځېدلې.
يو ساعت وروسته ، موټر په يوه خړ بازار کې ودرېد ، کلينر په لوړ غږ وويل چې د بس د ماشين د خولی تر پاکېدو پورې مساپر کولای شي چې هوا بدله کړي.
څو تنه له څوکيو پورته شول ، شېرمحمد تورپیکی ته سترګې ور واړولې ، ورو يې وويل:
__ځو ؟
دواړه له موټره کښته شول. يو کوچینی بازار و ، دواړو غاړو ته يې خړ دوکانونه ښکارېدل ، کله کله به د موټرسايکل غرهاری شو.
شېرمحمد يوه دوکان ته ور وګرځېد ، څو مالټې يې په پلاستيکي خلطه کې واچولې ، راغی ، دواړه د يوه پلچک پر راوتلي هوار سيميټ کېناستل. سرې يوه مالټه سپينه کړه. تورپیکی ته يې وکتل ، د سپينې ښکې غوندې ښکلې او نازکه ورته ښکاره شوه. هغې مخامخ اوږد غځيدلي غره ته کتل.
شېرمحمد وويل:
__دا د قره باغ د ولسوالی علاقه ده. غر ناور نوميږي. څوکې يې کال دوولس مياشتې سپينې وي.
له دې سره يې نجلی ته د مالټو کڅوړه ونيوله. تورپیکی يوه مالټه ور واخيسته.
شېرمحمد وويل:
__په قره باغ کې کارېزونه ډېر دي. زه د مزدوری له پاره ورته راغلی يم. له ډېرو کارېزونو مې ختې را ايستلې دي.
تورپیکی ته يې وکتل ، هغې مالټه خوړه. موټروان هارنونه وهل...

(c) ketabton.com: The Digital Library

(۱۲)

هوټلي وويل:

ــیواځې یوه تشه کوټه لرو ، یوولس سوه اوغانۍ کرایه دربانديې راځي.

شېرمحمد ، نجلۍ ته وکتل ، هغه غلې ولاړه وه ، مخامخ پر مېز ایښي لوی تلويزيون ته يې وچې سترګې نيولې وې. د تلويزيون پر پرده څو نجونې څرخېدلې...

هوټلي وويل:

ــخه وايې ؟

شېرمحمد وارخطا شو:

ــخه ؟

ــکوټه نيسې ؟

ــهو صيب!

هوټلي د ميز له سره قلم ور واخيست. ورو يې وويل:

ــنوم دې ؟

شېرمحمد

ــولد ؟

ــخه

ــد پلار نوم ؟

ــګل محمد

ــدا نجلۍ خه نومېږي ؟

د شېرمحمد تندې ګونځې پيدا کړې:

ــخه يې کوې ؟

هوټلي وخندل:

ــموږ باید د هر مساپر نوم او ادرس وليکو ، پوليس يې رانه غواړي ، وايي چې د امنيت له پاره ښه دي.

شېرمحمد وويل:

ــتورپيکۍ.

د پلار نوم ؟

ــنه پوهيږم.

هوټلي په حيرانۍ ورته وکتل.

شېرمحمد وويل:

ــد ښځو له پاره الايده (بيل) ځای نه لرئ؟

د هوټلي حيراني ډېره شوه ، ويې پوښتل:

ــدا نجلۍ دې خه ده ؟

شېرمحمد وارخطا شو:

ــهيڅ ، نه ، نه ، ښځه.

تورپيکۍ په بيړه مخ ور واړاوه ، د ګروپ په ژېړه رڼا کې يې بغور (اننګي) سره ول ، سر يې وځړېد.

هوټلي د مېز پر سر د ايښي تليفون ګوشۍ ورپورته کړه. ورو يې وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ــلاندې راشه!
شېرمحمد او نجلۍ په حيرانۍ ورته کتل...
لنډ وخت ووت ، په توره دريشۍ کې له ونې ټيټ سړی پر زينو راکښته شو ، هوټلي د هغه غوږ ته خوله ور نږدې کړه ، نوي راغلي سړي شېرمحمد ته وکتل ، ورو يې وويل:
ــتذکره لرې ؟
شېرمحمد په حيرانۍ ورته کتل...
سړي بله پوښتنه وکړه:
ــدا نجلۍ دې څه کيږي ؟
د شېرمحمد سترګې رډې راوختې ، توربيکۍ يې تر مټ ونيوله ، دواړه د لويې ښېښه يي دروازې خواته روان شول.
سړي پسې غږ کړ!
ــهی! چېرې ځې ؟
شېرمحمد مخ ور وانه ړاوه ، ده هماغسې د توربيکۍ مټ ټينګ نيولی و ، دواړه د کتار څوکيو تر مخې تېر شول.
هماغه سړي چيغه کړه!
ــودرېږه! نجلۍ دې راتښتولې ده!
شېرمحمد پښو ته زور ورکړ ، توربيکۍ تېزه پسې روانه وه ، د خيرن تکري پيڅکه يې د يوه مېز پر سر تېره شوه ، نمکدانۍ ورغړېده ، لاندې پر سپينو کاشيو ولګېده ، مالګه باد باد شوه.
دواړه تر ښېښه يي دروازې ووتل ، مخامخ يې پر عمومي سړک منډه ور واخيسته ، د يوه موټر له ټايرونو کرښنده اواز پورته شو ، ودرېد ، د څنګ ښېښه ټيټه شوه ، يوه ځوان سر راويست ، په خشکه يې وويل:
ــهی ، لوده ، دهاتي.
شېرمحمد ور ونه کتل ، يواځې ارته سپږمې يې د سوځيدلې ربړ له بويه ډکې شوې. دواړه تر سړک پورې وتل.
په پياده رو کې يې منډه کړه ، شېرمحمد په بيړه شاته وکتل ، د بندو دوکانونو پر سرونو د ګروپونو ژېړې او سپينې رڼا وې ښکارېدلې ، ليرې د هوټل تر مخ په سپينه رڼا کې د تورې دريشۍ والا ولاړ و ، يو لاس يې غوږ ته نيولی و ، بل لاس يې خوځېده ، داسې لکه له چا سره چې په مبايل خبرې کوي.
شېرمحمد يوې کوڅې ته ور تاو شو ، نجلۍ وارخطا وه ، په سړي پسې يې ګړندي ګامونه اخيستل....
دواړو د کوڅې تر پايه په يوه ساه ځانونه ورسول ، پوخ سړک په مخه ورغی ، سړي د نجلۍ مټ پرېښود ، لنډ راتاو شول ، د موټر تېزه رڼا يې پر سترګو ولګېده ، ګامونه يې ورو کړل ، يو کوچينی موټر ، په چټکۍ تر څنګ تېر شو.
شېرمحمد سړه ساه واخيسته ، دواړه د سړک پر غاړه غلي روان شول. چوپه چوپتيا وه ، دوی يواځې د څپلو بوټونو او څپلکو د تليو ټکا اورېدله ، کله کله به له ليرې د يوه موټر ژېړه رڼا د تړلو دوکانونو پر سپينو اهن چادرو ولګېده. نور داسې څه نه وو چې حرکت ولري.
ځای ځا ی به درې ، څلور منزله تاميرونه په مخه ورغلل ،په ځينو کې به د ګروپونو ژېړې او سپينې رڼاوې ښکارېدلې.
دوی ښه شېبه مزل وکړ ، وروسته توربيکۍ ودرېده ، په نيولي غږ يې وويل:
ــچېرې ځو ؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

د شېرمحمد سر وځرېد.
نجلۍ تر پاخه لښتي ټوپ کړ ، د دوکان پر سيميټي زينه کېناسته.
شېرمحمد يوه شېبه غلی و ، بيا ور مخته شو ، نجلۍ ته مخامخ ودرېد ، د هغې ټکری په غاړه کې پروت و ، تورو ويښتو يې د ګروپ ژېړې رڼا ته سره لمبه کوله.
شېرمحمد د نجلۍ تر څنګ کېناست ، ورو يې وويل:
__زه نه وم ملامت ، هوټلي شکي شو ، له مجبورۍ مې د(ښځې) نوم واخيست.
تورپيکۍ په غريو کې وويل:
__کاشکې له هغه سپين ږيري سره تللي وای ، څومره ټينګ شو ، ويل يې چې خپل کور يې دی. اوس به په دې نيمه شپه کې څه کوو؟
شېرمحمد غلی و.
له مخامخ کوڅې څو کوڅه ډب سپي راووتل ، مخکينی سپی ودرېد ، نورو سپيو هم پښه ونيوله ، يوه شېبه يې په پياده رو کې ناستو بنيادمانو ته وکتل ، بيا د يوه موټر تېزه رڼا پرې ولګېده. سپيو حرکت وکړ ، د سړک په مينځ کې مخ کښته ليکه روان شول ، سرونه يې ځړېدلي وو.
يو موټر ښويه تېر شو ، خو يودم يې بريک ونيو ، بېرته په شا راغی ، د موټر په رڼو ښېښو کې څو ځوانان ښکارېدل ، دوی يوه شېبه پر سيميټي زينه دوو ناستو کسانوته وکتل ، يودم يې وخندل ، د موټر ټايرونه ځای پر ځای تاو شول ، له سلنسر څخه غوټه تور لوګی راووت.
بېرته چوپه چوپتيا شوه. يواځې د تورپيکۍ د ژامو کړپا اورېدل کېدله... شېرمحمد له خپل ځانه تاو شوی څادر خلاص کړ ، د نجلۍ پر اوږو يې واچاوه. تورپيکۍ پورته وکتل ، د ګروپ په ژېړه رڼا کې يې شنې غټې سترګې وځلېدې. بېرته يې سر ټيټ شو.
شېرمحمد وويل:
__شپه دلته نه شو تېرولی ، ساړه دي. بايد يو ځای پيدا کو.
نجلۍ ولاړه شوه ، دواړو په پياده رو کې حرکت وکړ ، مخکې لاړل ، ليرې ، د دوکانونو په مينځ کې ژېړه لويه ښيښه ښکارېدله ، دوی هماغه لور ته ور وګرځېدل. غټ ګروپ راځوړند و ، ژېړه رڼا ، لاندې پر تور سړک پرته وه.
شېرمحمد ور مخته شو ، پر خوله شوې ښيښه يې لاس تېر کړ ، خوله د مينځ له خوا وه ، نه پاکېده ، تندی يې پر ښيښه ولګاوه ، د اوبو څاڅکی ورغړېد. په رڼه ليکه کې پر هواره قالينچه څو سوځېدلې وچې ډوډۍ ښکارېدلې ،. ور هاخوا د لرګي کوچينی صندوق خلاصه خوله پروت و.
يو ټيټ خوبولی ږغ يې واورېد:
__نان نيست.
شېرمحمد ښيښې ته نوک ونيو ، ورو يې وټکوله.
دا ځل له دننه پر ښيښه يو لاس تېر شو ، په پاک شوي ځای کې ډنګره پکه ککری ، وړې چوخنې سترګې او سپينه اوږده ږيره ښکاره شول. .
بوډا خپلې سترګې وموښلې ، په غوسه يې وويل:
__ګپه نميفامي ، نان نيست!
يودم غلی شو ، په خړ څادر کې پيچلې نجلۍ ته يې وکتل.
بوډا لويه ښېښه کش کړه ، د شېرمحمد او تورپيکۍ پر مخونو توده هوا ولګېده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بوډا وویل:
ـــمسافر استین ؟
شېرمحمد د (هو) په نښه سر وخوځاوه.
بوډا ولاړ شو ،. د ځنګ دروازه يې خلاصه کړه ، ورو يې وويل:
ـــبیاین ، هوا سرد است.
دواړه نانوايي ته ور ننوتل.
بوډا په بيړه زړه بړستنه تر کونجه ونيوله ، توشکه يې ور واخيسته ، د تناره تر ځنګ يې ويړه کړه ، ورو يې وويل:
ـــبشينين.
دوى کېناستل.
بوډا د بالښت تر ځنګ ايښې خولۍ ور پورته کړه ، پر سر يې کېښوده ، و يې ويل:
ـــاز کجا آمدين ؟
کوم ځواب يې وانه ورېد.
ويې خندل:
ـــپشتون استي ؟
شېرمحمد لنډ ځواب ورکړ.
ـــهو.
بوډا هماغسې په خندا کې وويل:
ـــفارسي ميفامي ؟
ځواب يې وانه ورېد.
ـــد کوم وطنه راغلې يې ؟
ـــله غزني.
د بوډا خندا زور ونيو ، په خوند يې وويل:
ـــشه ، شه ، شه ، د زيارتونو وطن راغلى يې.
يو دم يې خپل ښى لاس د سلامۍ په بڼه خپل تندي ته ورنږدې کړ.
ـــسلام ، سلام ، زيارتونو ته سلام.
لاس يې کښته کړ ، په ماته ، ګوډه پښتو يې وويل:
ـــمسافر خانه ته چرا نه يې تلى ؟
شېرمحمد وويل:
ـــپيدا مو نه کړه ، نابلده يو.
توريکى ور وکتل ، د شېرمحمد سر وځړېد.
بوډا وخندل:
ـــډوډى مو خوړلې دئ ؟
ـــنه!
ـــنن له غزني راغلى يې ؟
شېرمحمد وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ــهو ، سهار لمانځه مال له کوره راووتو ، ټوله ورځ مو مزل وکړ ، هرات ته د شپې په دولسو راورسېدو. بوډا مخامخ پر دېوال را ځړېدلي خيرن ساعت ته وکتل ، پاو باندې يوه بجه وه. ورو ولاړ شو ، ځنګ ته اېښې تر موز يې راواخيست ، خيرنو پيالو ته يې لاس ور وغځاوه ، دواړه پيالې يې له چايو ډکې کړې ، دوې ، درې وچې سرې ډوډۍ يې پر اخبار کېښودې. ورو يې وويل:

ــبخور!

شېرمحمد وچې ډوډۍ ته لاس ور تېت کړ.

تورپيکی ورو وويل:

ــورته ووايه ، آغا نه پېژني ؟

شېرمحمد ور وکتل ، د نجلۍ په سپينو بغورو کې سرخي ښکارېده.

شېرمحمد وخندل:

ــاصلي نوم يې څه دی ؟

ــمامد حنيف ، انجنير دی!

بوډا وخندل:

ــپه ځوک پسې ګرځې ؟

شېرمحمد وويل:

ــخور يې ورته ناسته ده ، نا بلده يو ، درک يې نه شو مالومولی.

د بوډا خندا زور ونيو.

ــهرات لوی شار است ، اګه ادرس نه وي درسره ، نه شې پيدا کولای.

تورپيکۍ يې په خبرو کې ور ولوېده:

ــد کور تر څنګ يې هسک منارونه دي.

بوډا هماغسې په خندا کې وويل:

ــهلته خو زياد کورونه وجود شته. خير ،منارونه پيدا کول اسان است ، هر ټکسي وان ته ووايې ، رسوي . دواړه غلي شول. د دېوالي ساعت ټکا اورېدل کېدله ، کله کله به د چايو د سورولو (ځښلو) غږ هم پورته شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

(۱۳)

شېرمحمد جټکه وخوړه ، د لاوډ سپيکر تېز غږ يې په غوږو نوت ، اذان و. شاوخوا يې وکتل ، تورپيکۍ تناره ته نږدې پرته وه ، خړ څادر پرې هوار و. بوډا هم له ډک تشت لندو وړو څخه کوچينۍ ذغالې (پېړې) بېلولې.

شېرمحمد کېناست ، لونګۍ يې تر سر تاو کړه.

د بوډا خوبولی غږ يې واورېد:

ــ خوب وکړ ؟

شېرمحمد سترګې وموښکلې:

ــ هو

بوډا وويل:

ــ اوس شاګردان به راځي ، شپه تېر شو ، نور به لاړه شې.

شېرمحمد ساعت ته وکتل ، پاو کمې پنځه بجې وې. پر ښيښه يې لاس تېر کړ ، د باندې لا تياره وه. ورو يې وويل:

ــ تورپيکۍ !

نجلۍ ويده وه.

سرې خپل غږ په زوټه کړ !

ــ تورپيکۍ !

څادر وښورېد.

شېرمحمد وويل:

ــ سهار دی ، ځو به ، نانوايي ته خلک راځي.

نجلۍ کېناسته ، ټکرى يې پر سر سم کړ.

بوډا وويل:

ــ ټکسي موتروان مناروته مالوم دي.

شېرمحمد بوډا ته لاس ورکړ او له نجلۍ سره يو ځای له نانوايي ووت. د باندې تياره وه ، پورته ستورې ځلېدل ، سوړ باد چلېده.

دواړه د سړک پر غاړه ورو روان ول ، چوپه چوتيا وه ، کله کله به د جارو کرښنده اواز پورته شو. دوی تر سړک واوښتل ، څلور لارې په مخه ورغله ، يوه تن يوه اوږد ده جارو سړک ته نيولی وه ، خاورې يې جارو کولې.

دواړه ورمخته شول ، سړی له سنه پوخ ښکارېده ، د جامو له پاسه يې نارنجي رنګ ارت جمپر اغوستی و ، هماغسې يې سړک جارو کاوه.

شېرمحمد ورو وويل:

ــ منارونو ته کومه لاره تللې ده.

سړي هماغسې جارو وهله ، پرته له دې چې سر پورته کړي ، په لاس يې لوېديځ لورته اشاره وکړه.

دوی تر سړک واوښتل. دوه سړکونه ول ، په مينځ کې يې تر يوه ځايه بې پاڼې بوټې او لغړ نيالګی ښکارېدل. ور هاخوا د ګروپونو رڼا دومره زوروره نه وه چې څه دې ښکاره شي.

دوی ښه شېبه مزل وکړ ، ختيځ لور ته اسمان روڼ ښکارېده ، ځای ځای به د دوکانونو د اهن چادرونو د پورته کېدو کرښنده اوازونه پورته شول.

(c) ketabton.com: The Digital Library

یو ځای له یوې کوڅې څو تنه راووتل ، ځینې په پټو ګانو کې پټ ول ، نورو یې د خپلو جمپرونو او کورتیو په جیبونو کې لاسونه ننه ایستي وو. ټول ځوړند سرونه تېر شول.

شېرمحمد پښه ونیوله ، تورپیکۍ ته یې وکتل ، ورو یې وویل:

__جومات دی ، زه به خدای یاد کم.

نجلۍ د دوکان مخې ته ودرېده. شېرمحمد خو ګامه واخیستل ، کرپ شو ، شاته یې وکتل ، تورپیکۍ ته نږدې ، یوه ځوان د دوکان دروازه خلاصوله ، نجلۍ ته یې وچې سترګې نیولې وې.

بېرته ورغی. تورپیکۍ ته یې اشاره وکړه ، دواړه د سړک پر ژۍ روان شول.

د یوه موټر غږ یې واورېد ، شېرمحمد ور وکتل ، ژېړ او سپین رنګ یې درلود. لاس یې ورته وخوځاوه. موټر بریک ونیو ، پاو ورسته د هسکو منارونو تر څنګ کښته شول.

منارونه تر غاړې پورته ژېربخون ښکارېدل. خو لاندې کورونه لا په سیورې کې پراته ول ، پر پراخ پاخه سړک یو یو موټر تېرېده.

ځینې خلک په کارونو پسې روان ول ، تر خولو یې سپین تاوونه پورته کېدل. شېرمحمد یوه دوکان ته ور وګرځېد ، له دوکانداره یې د انجنیر محمد حنیف د کور پوښتنه وکړه ، هغه نه پېژاند. بیا یې پر بایسکل سپور ځوان ودراوه ، ځوان هم د (نه) ځواب ورکړ.

وروسته له تورپیکۍ سره یو ځای تر پاخه سړک واوښت ، بلې کوڅې ته داخل شول ، یوه ماشوم له نل څخه اوبه وړې. ورغی ، په ژبه نه شو ورسره پوه.

دوې ، درې ، څلور کوڅې وکتې ، څوک چې به په مخه ورتلل ، دراوه به یې ، خو یوه ته هم د انجنیر حنیف کور نه و مالوم.

د سهار نهه بجې شوې ، دواړه وږي ول ، تودې ډوډۍ یې راواخیستې ، په کوڅه کې د یوه بند دوکان مخې ته د لرګي پر تخت کېناستل.

غلي ول ، د دواړو ژامې خوځېدلې ، وچه ډوډۍ یې خوړه.

شېرمحمد نجلۍ ته وکتل ، پزه او بغور یې سره ول ، ورو یې وویل:

__یخني دې کیږي ؟

تورپیکۍ د (نه) په اشاره سر وخوځاوه. بېرته یې له ډوډۍ څخه وړه ګوله ور بېله کړه.

نږدې ناره شوه!

__نان خشک ، اهن های کهنه... دارین ، میخریم!

دواړو ور وکتل ، یو بوډا په لاسي کراچۍ پسې روان و. کراچۍ له زړو اوسپنو او شلېدلو پلاستیکي چوټو (څپلکو) ډکه وه.

شېرمحمد ولاړ شو ، له بوډا یې د انجنیر حنیف د کور پوښتنه و کړه. بوډا دربیمې دروازې ته ګوته ونیوله.

تورپیکۍ په چټکۍ ور مخته شوه. په بیړه یې وویل:

__د غزني دی ، دلته په کومه موسسه کې کار کوي.

بوډا وخندل:

__ها ! پشتون است.

تورپیکۍ په لاس کې نېولې ډوډۍ پر اوسپنو کېښوده. منډه یې واخیسته.

شېرمحمد پسې وکتل. د نجلۍ ټکرۍ په غاړه کې پروت و ، تور پیچلې ویښته یې پورته پورته غورځېدل..

کړپ شو ، په لرګیني دروازه ننوته.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بوډا ناره کړه.

__نان خشک ، اهن های کهنه... دارين ، ميخريم!

کراچۍ حرکت وکړ ، شېرمحمد لاس ور وغځاوه ، توده ډوډۍ يې ورپورته کړه ، خپله برخه يې پر اوسپنو کېښوده.

يوه شېبه ودرېد ، لينګي يې لړزېدل ، زړه يې سستي ورکوله ، د ورکې احساس ور لوېدلی و.

تخت ته ورغی ، ځادر يې ورپورته کړ ، سترګې يې له اوښکو ډکې وې ، دروازې ته يې وکتل ، ځنځير لا ټال خوړ.

يو دم تيرې چيغې شوې ، دوازه په تېزۍ خلاصه شوه ، توريپکۍ په منډه کوټې ته راووته.

په دروازه کې دوه تنه ودرېدل ، چاغه په عمر پخه ښځه او د هغې په عمر ډنګر نارينه.

شېرمحمد منډه ور واخيسته ، ښځه په غوسه وه ، له خولې يې لاړې بادېدلې ، په خشکه يې وويل:

__د غله لورې ، په رڼا ورځ د خلکو کورونو ته ورځې.

توريپکۍ ، ټيټ سر ، غلې ولاړه وه ، له خيرن تور ټيکري نه راوتلې سپين لاسونه يې لړزېدل.

شېرمحمدپه وارخطايي وويل:

__پام ، پام يې نه و ، دې وبل چې د خور کور يې دی.

ډنګر سړی په خبره کې ور ولوېد:

__چوپ! د انسان به هم دومره پلنه پزه وه! دروازه مو نه شوای ټکولای ؟

دواړه کور ته ننول ، دروازه په شدت له چوکاټ سره ولګېده.

توريپکۍ وارخطا وه ، ټکری او لمن يې لړزېدل.

شېرمحمد وويل:

__راځه!

نجلۍ ځوړند سر پسې روانه شوه. دوی د کوټې تر پايه پټه خوله ول.

شېرمحمد وويل:

__خوا مه بدوه.

ځواب يې وانه ورېد.

شاته يې وکتل ، توريپکۍ ځوړند سر ولاړه وه.

شېرمحمد ورغی ، نجلۍ ژړل....

سړي وويل:

__زړه دې مه خوره ، قول دی ، د خور کور به دې پيدا کوم.

توريپکۍ شنې سترګې ور واړولې ، بغور يې لانده ول.

شېرمحمد وخندل:

__زړه ته مې نه لوېده چې ته به دومره کمزورې يې.

د نجلۍ سر وخړېد.

شېرمحمد وويل:

__هه! واخله.

توريپکۍ ور وکتل. سړي توده ډوډۍ ورته نيولې وه.

نجلۍ په غريو کې وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ــ زړه ته مې نه کېږي.
د شېرمحمد لاس هماغسې غځېدلی پاتې شو. نجلۍ ډوډۍ ور واخيسته.
ورو يې وويل:
ــزما له لاسه سپک شوې.
شېرمحمد وخندل:
ــ دا خبرې راځي.
حرکت يې وکړ ، څو ګامه يې واخيستل ، غوږ يې ونيو ، د سړک پر وړو تيږو د چوټو د لګېدو اوازونه ورپسې ول.
دوی تر يوولسو بجو په کوڅو کې وګرځېدل ، خو درک مالوم نه شو ، اخر يو چا مشوره ورکړه چې نوې ښار ته لاړ شي ، هلته موسسې ډېرې دي. کېدای شي کوم چاته مالوم وي.
دواړه په ټکسي کې کېناستل ، شل دقيقې وروسته په نوي ښار کې ول.
ښکلې سيمه وه ، پراخې او پاکې کوڅې يې درلودې ، پاخه ، عصري کورونه ډېر ول. د ځينو کورونو مخې ته د لرګي غرفې ښکارېدلې ، ځای ځای مسلح کسان ولاړ وو.
شېرمحمد يوې غرفې ته ور وګرځېد ، د انجنير حنيف پوښتنه يې وکړه ، منفي ځواب يې واورېد.
بلې کوڅې ته لاړل ، له يوه ښکلې درې پوړيزې ودانۍ د تورو ښېښو موټر راووت ، شېرمحمد لاس ورته وخوځاوه ، مخکينۍ ښېښه کښته شوه ، دوه ځوانان ناست ول ، شېرمحمد د انجنير حنيف نوم واخيست ، ويې ويل چې په کومه موسسه کې کار کوي ، خو مقابل لوري د موسسې د نوم پوښتنه کوله.
دوی د غرمې تر يوې بجې سرګردانه ول ، څو کوڅې يې وکتې ، نتيجه يې مالومه نه شوه.
دواړه ستړي ستومانه يوه پوخ ديوال ته کېناستل ، يو وسلوال راغی ، له هغه ځايه يې ولاړ کړل.
په بله کوڅه کې ډله نجوني په مخه ورغلې ، ټولې يو رنګ ښکارېدلې ، تورې جامې يې په تن وې ، پر ويښتو يې سپين لنډ ټکري پراته ول. له هرې يوې سره بکس ښکارېده.
تورپيکۍ په بيړه له يوې نجلۍ وپوښتل:
ــمامد حنيف پيژنې ؟ انجنير دی.
نجلۍ په حيرانۍ ورته وکتل ، غلې ترې تېره شوه.
نورې نجونې په مخه ورغلې ، هماغسې جامې يې اغوستې وې ، خبرې يې کولې ، خندل يې...
دوی د کوڅې سر ته ورسېدل ، نجونې ډېرې شوې ، ټولې د يوه دوه منزله لوی تامير له عمومي دروازې راوتلې.
مختلفې ونې يې درلودې ، وړې ، منځنۍ او لوړې ، خو ټولو يو رنګه جامې اغوستې وې.
تورپيکۍ سپين ديوال ته ولې ولګول ، شېرمحمد هغې ته نږدې کېناست. ورو يې وويل:
ــمکتبی دی.
تورپيکۍ سوړ اسويلی ويست:
ــزما د خور لور هم مکتب ته ځي.
غلې شوه ، دې به هرې تېرېدونکې نجلۍ ته په ځير ځير کتل....
مخامخ دوه له عمره پاخه نارينه را روان ول.
شېرمحمد وويل:
ــزه به د انجنير حنيف پوښتنه وکم.
ولاړ شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

تورپیکۍ غلې وه ، شېبه وروسته ، درې نجونې ورته ودرېدې.
تورپیکۍ مخ ور واړاوه ، یوې نجلۍ چې تر دوو نورو په ونه لوړه ښکارېده ، وویل:
ـــڅوک غواړې ؟
تورپیکۍ په بیړه ځواب ورکړ ؛
ـــانجنیر حنیف پیژنې ؟ دلته په یوه موسسه کې کار کوي ، اصل د غزنې دی.
نجونو یوبل ته وکتل...
تورپیکۍ وویل:
ـــخور مې ورته ناسته ده.
له ونې لوړې نجلۍ د (نه) ځواب ورکړ.
دوهمې نجلۍ چې مخ یې د نوې ځوانۍ په دانو ډک وو ، وویل:
ـــویښته دې تونې کړېدې ؟
تورپیکۍ په حیرانۍ ورته کتل....
له ونې لوړې نجلۍ وخندل:
ـــکلیوال خلک تونې نه پیژنې ، ویښته یې خدایې همداسې ښکلې او زیړه دې.
دریېمه نجلۍ په خبره کې ور ولوېده:
ـــدا طبیعې ښایست لرې ، ته ورته وګوره ، تکې شنې سترګې یې دې ، نرۍ پزه او وړه خوله. ما په تلویزیون کې کټ مټ ددې په څېر نجلۍ لیدلې ده ، په انګلستان کې د ښکلا ملکه شوه.
تورپیکۍ په حیرانۍ ورته کتل...
له ونې لوړې نجلۍ وخندل:
ـــبس! یواځې تود حمام او پاکې جامې غواړې ، خدایکه یې په ټول هرات کې جوړه پیدا کې.
نارینه دروند غږ یې واورېد:
ـــنه یې پیژانده.
نجونو ور وکتل ، د شېرمحمد سر وځړېد.
خندا په ستونو کې راټوله شوه ، وړې نجلۍ پخ وهل ، په زوته یې وخندل ، نورو دوو ، خپلو خولو ته ټکرې ونیول.
تورپیکۍ په بیړه ولاړه شوه ، شنې ، غټې سترګې یې رډې راوختې ، په غوسه یې وویل:
ـــولې خاندۍ ؟ خپلو مخونو ته مو نه دې کتلې ، تر تاسې خو اوس هم ښایسته دۍ.
ټېټه شوه ، وړه ډبره یې ګوتو ورغله ، نجونو منډه کړه.
شاوخوا یې وکتل ، څو نجونې ولاړې وې ، په حیرانۍ یې ورته کتل...
شېرمحمد ته یې سترګې ور واړولې ، څمکې ته یې کتل ، حرکت یې نه درلود.
د تورپیکۍ شوندې وخوځېدې:
ـــد سپې لورانو.
یودم یې سرۍ تر لاس ونیو ، په زوته یې وویل:
ـــځه! له دې ځایه څو.
حرکت یې وکړ ، شېرمحمد د ماشوم غوندې پسې روان و.
تورپیکۍ له ځان سره ډونګېدله....

(c) ketabton.com: The Digital Library

يودم ودرېده ، لاس ته يې وكتل ، ګوتې يې سستې شوې. سر يې وځړېد.
شېرمحمد مخ ور واړاوه ، د نجلۍ اوږدو بڼو پر سپينو غومبرو تېره سيوري جوړ کړي ول.
د سږي وږې سترګې له اوښکو ډکې شوې ، ورو يې وويل:
__خو زه له دې خبرو سره عادت يم.
تورپيکۍ نيغ ورته وکتل ، شنې ، زيږې سترګې يې له غوسې ډکې وې ، په خشکه يې وويل:
__خپلو ځانونو ته يې پام نه و ، سمې شيشکې وې.
شېرمحمد وخندل:
__راځه ، نورې کوڅې لا پاتې دي.
روان شو ، مخکې لاړ ، تر ځنګ يې وکتل ، تورپيکۍ په ټيټ سر ګامونه پسې اخيستل ، له خړ ټکرې راوتليو پېچلو ويښتو يې لمر ته سره بخونه رڼا کوله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

(١٤)

يوه تنکۍ ځوان د کوټې دروازه خلاصه کړه ، په کيلي بند کې ټومبلې لويه کيلې يې د خيرن ميز پر سر کېښوده ، پخپله له کوټې ووت.
تورپيکی د وره له ليخکې پښه واړوله ، کوټه وړه وه ، پر سره خيرن فرش يو دوه نفره کټ ايښی و. پر توشکه کاټ شوې کمپله ښکارېدله.
شېرمحمد ورغی ، په کوټه کې بله وړه دروازه يې ټيله کړه ، تشناب و ، په يوه زاړه کوچيني سطل کې اوبه ښکارېدلې ، د اوبو پر سر سره ډولچه ګرځېدله...
ور يې پورې کړ ، تورپيکۍ ته يې وکتل ، پر کټ ځوړند سر ناسته وه.
شېرمحمد وويل:
__بله چاره نه وه.
کوم غبر يې وانه ورېد.
شېرمحمد لويې اورسۍ ته ودرېد ، لاندې ګڼه ګونه وه ، خلک يوې بلې خوا ته روان ول ، پر پراخ پاخه سړک د روانو موټرو اوږدې ليکې ښکارېدلې. پرته له دې چې تورپيکۍ ته وګورې ، ويې ويل:
__دا ځای لا ښه دی ، نه يې تذکره غوښته او نه يې هم د پلار ، نيکه پوښتنه کوله.
نجلۍ هماغسې غلې ناسته وه.
د سرې شونډې وخوځېدې:
__زه د باندې ځم ، ماښام دی ، ورځ مو په لوږې تېره کړه ، د خوړو له پاره بايد يو څه راوړم.
تورپيکۍ په بيړه ورته وکتل.
شېرمحمد وويل:
__دروازه به د باندې له خوا درپسې بنده کم.
کيلي يې ور واخيسته ، په وره کې يې نوک ونيو ، ورو يې وويل:
__په ما باور ولره.
د باندې ووت ، يو ځل يې بيا مساپرخانې ته وکتل ، ده په شنه رنګه لوحه کې د کټ رسم په نښه کړ.
په پياده رو کې مخکې لاړ ، اذان يې واورېد ، جومات و ، ور وګرځېد ، د ماښام فرض يې په ملا پسې ادا کړل.
يوه لحظه کېناست ، کونج ته ناست تنکي ځوانان زنګېدل ، تلاوت يې کاوه.
سړک ته ووت ، ګروپونه بل ول ، غوړ بوی يې په سپږمو ننوت ، چپلي کباب پخېده ، ورغی ، دوه خوراکه يې په اخبار کې ورته تاو کړل.
درې پاوه وروسته چې يې کله د کوټې د وره په کولپ کې کونجي (کيلي) تاوه کړه ، ګروپ بل و ، تورپيکۍ ورسۍ ته نږدې ناسته وه.
نجلۍ د وره له کړپ سره په بيړه ولاړه شوه ، دوه ګامه مخکې راغله ، په غريو کې يې وويل:
__څه شوي ؟
شېرمحمد په حيرانۍ ورته کتل ، د نجلۍ سترګې له اوښکو ډکې وې ، وارخطا ښکارېده.
شېرمحمد وويل:
__څه خبره ده ؟
د تورپيکۍ سر وځړېد:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ــاندېښنه مې شوه.
د شېرمحمد ښېې مړې شوې ، پر تندي يې نرۍ خوله راغله ، لاړ او پر کټ کېناست.
باور يې نه راته ، اخر داسې نجلۍ پيدا شوه چې دده په اړه اندېښنه وکړي ، دا اندېښنه څومره خوږه وه ، ډېره خوږه ، له خونده ډکه.
ده په دې شنو سترګو کې څو ځله اوښکې ليدلې وې ، خو اوسنيو اوښکو توپير درلود ، ډېر توپير ، دا شنې سترګې دده له پاره له اوښکو ډکې وې. د داسې چا له پاره چې ټولې دنيا ملنډې پرې وهلې ، هيڅ يوې نجلۍ په مينه نه و ورته کتلي ، يوه هم نه وه پسې خپه شوې ، خو په لومړي ځل يوه نجلۍ په ده پسې اندېښمنه وه.
د سړي په سترګو کې اوښکې راټولې شوې ، د کلي نجونې يې سترګو ته ودرېدې ، هغوی هم اوښکې تويې کړې وې ، خو له خندا ، ډېرې خندا ، بېواکه خندا ، دومره خندا چې پای يې اوښکې وې. خو د تورپيکۍ اوښکو توپير درلود ، دا اوښکې د اندېښنې علامه وه ، په ده پسې اندېښنه ، داسې اندېښنه چې د زړه له تله وه ، يوه ښکلې ، له حيا ډکه اندېښنه.
دا له خونده ډکه اندېښنه ډېره ونه غځېده. د کوټې ور ټکېدلی و. شېرمحمد ولاړ شو ، هماغه تنکی ځوان و. دی نيغ تشناب ته لاړ ، سوځېدلې ګروپ يې بدل کړ ، بېرته له کوټې ووت.
شېرمحمد پر لاسونو سړې اوبه تويې کړې ، پر کټ کېناست ، مېز يې ور وښوياوه. ورو يې وويل:
ــراځه.
تورپيکۍ ور وکتل ، سړې ګوله جوړوله.
نجلۍ وويل:
ــزړه ته مې نه کيږي.
شېرمحمد په ډکه خوله وويل:
ــام م م ، خوند يې بد نه دی. راځه ، ټوله ورځ مو په ګرځېدو تېره شوه. د سهار له وچې ډوډۍ پرته مو څه خوړلي دي ؟
ځواب يې وانه ورېد.
نجلۍ ته يې وکتل ، په تندي يې ډومبک ډومبک خوله پرته وه.
ورو يې وويل:
ــتبه دي ده ؟
د تورپيکۍ ډکې شونډې وخوځېدې.
ــهو ، مره تبه.
شېرمحمد ولاړ شو.
نجلۍ په حيرانۍ ورته وکتل.
سړي وويل:
ــګولۍ درته راوړم.
تورپيکۍ په خبره کې ور ولوېده:
ــنه ، ښه يم.
شېرمحمد وويل:
که دي تبه ډېره شوه ، بيا ؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځواب يې وانه ورېد.
نجلۍ له اورسۍ د باندې کتل ، د کروپونو ژېړه رڼا ، لاندې پر روانو ، سرتورو سرونو او خوليو لګېدله.
سرې کېناست ، بله ګوله يې شونډو ته ورنږدې کړه ، بېرته يې کېښوده ، چټک ولاړ شو او له کوټې ووت.
لنډه شېبه وروسته بېرته راغی ، دوه پاکټه ګولۍ او يو کوچينی بوتل اوبه يې پر ميز کېښودل. نجلۍ ته يې وکتل ، هماغسې اورسۍ ته نږدې ناسته وه.
شېرمحمد وويل:
ــ د ډاکټر خبره درته کوم. مخکې تر ګوليو بايد يو څه وخورې.
توريپيکۍ ولاړه شوه ، يوه ټوټه چپلي کباب يې په لږه ډوډۍ کې ونغاړه ، بوتل او ګولۍ يې ور واخيستې ، بېرته اورسۍ ته ور وګرځېده.
ښه شېبه ووته ، شېرمحمد ور وکتل ، توريپيکۍ د بوتل سر نه شواى خلاصولی. ورغی ، د بوتل له سره يې زيړې ګوټې راتاوې کړې ، کړپ شو ، پلاستيکي سرپوښ لاندې ولوېد.
ولاړ شو ، څادر يې هوار کړ ، نهه رکاته وروسته چې يې کله دعا کوله ، د غاښونو ټکا يې واورېده. مخ يې واړاوه ، نجلۍ لړزې اخيستې وه.
ورو يې وويل:
ــ ته بايد پرېوزې ؟
ــ خو ما لمونځ نه دی کړی.
سرې څادر ور پرېښود.
کله چې توريپيکۍ د وروستيو دريو رکاتو سلام وګرځاوه. کټ ته يې سترګې ور واوښتې ، لويه ، کمپله وربانډې هواره وه ، يو بالښت کم و. شېرمحمد ته يې وکتل ، اورسۍ ته نږدې يې پلتۍ وهلې وې ، بالښت يې پر ځنګنو پروت و ، غټ ، زيړه لاسونه يې پر بالښت ايښي ول.
توريپيکۍ وويل:
ــ ته پر کټ ويده شه.
شېرمحمد وخندل:
ــ نه ، ځمکه ښه ده.
ــ نو کمپله در واخله.
شېرمحمد وويل:
ــ يوه کمپله ده ، ته تبه لرې. سړه تبه.
نجلۍ وويل:
ــ خو يخني ده. لاندې لاړ شه او له هوټلي بله کمپله راواخله.
سرې وخندل:
ــ نه غواړم چې بيا کوم چا ته شک ور ولوېږي ، زه عادت يم ، يو وخت مې د مالونو سوداګرې کوله ، ډېرې سړې شپې مې په سارا کې له کمپلې پرته ستورو ته تېرې کړېدې ، بس ، په دې يوه څادر کې ګوزاره کولی شم.
کوټ مې هم تود دی.
توريپيکۍ څه ونه ويل ، لاړه او په کمپله کې ننوته.
شېرمحمد د کوټ ځنځير کش کړ ، څادر ته يې لاس ور وغځاوه ، اوږد پرېوت.
ښه شېبه ووته.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورو يې وويل:
سهار به بيا منارونو ته ځو ، دا وار به د سړک بله غاړه پسې ګورو.
ځواب يې وانه ورېد.
غوږ يې ونيو. د يوه ، نيم موټر له تېرېدو وروسته به ، د نجلۍ د ساه ايستلو يو رنګه منظم اوازونه اورېدل کېدل.
ولاړ شو ، ګروپ يې مړ کړ ، بېرته په خپل ځای پرېووت. د مخامخ تامير د ګروپونو رڼا د کوټې پر دېوالونو لګېدله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

(۱۵)

غرمه وه ، نرى نرى باران اورېده ، شېرمحمد او تورپيکۍ څوړند سرونه په يوه کوڅه کې روان ول. ګامونو يې له ځمکې ختّه جلا کوله...دواړه غلي ول.

يوې بندې غرفې ته ور وګرځېدل ، لاندې ځمکه وچه وه ، د باران څاڅکي پورته له اهن چادره په جوړ شوي سايبان لګېدل.

دواړه ودرېدل.

شېرمحمد په سترې غږ وويل:

__ښه! اوس ؟

ځواب يې وانه ورېد.

سړي کېن لورته وکتل ، کوڅه پاخه سړک ته وتلې وه. هيڅوک هم نه و ، ليرې يو يو موټر تېرېده.

شېرمحمد وويل:

__سهار اوه بجې راوتلي يو ، غرمه شوه.

تورپيکۍ ځمکې ته کتل...

سړي مخ ور واړاوه ، د نجلۍ له سپينې زنې ، راښه څاڅکي څڅېدل...کېناست ، د لرګې غرفې ته يې ملا ولګوله ، له ځمکې يې يو خلی ور پورته کړ ، په خاورو کې يې کرښې ليکې وايستلې.

چوپه چوپتيا وه ، په اهن چادر د باران يو لاس څاڅکي لګېدل ، د لندو خاورو بوی ته.

تورپيکۍ سوړ اسويلی ويست ، ورو يې وويل:

__هماغه سيند ښه و ، اوس به ببغمه وم.

شېرمحمد سر پورته کړ ، نجلۍ د مخامخ بام له ناوې څخه راتوېدونکو اوبو ته کتل ، څو پېچلې نرې وېښته يې پر سپينه غاړه سرېښ ول.

شېر محمد ولاړ شو ، د نجلۍ تر مخ ودرېد ، ورو يې وويل:

__زړه دې مه خوره ، زه خو يم ، پيدا به شي.

نجلۍ هماغسې ناوې ته کتل... ورو يې وويل:

__ته مهربانه يې.

د سړي سر وځړېد. سترګې يې له اوښکو ډکې شوې ، يوه شېبه غلی و ، وروسته يې شونډې وخوځېدې:

__راځه! سړک ته به وخېژو ، چېرې به ډوډۍ وخورو ، کېدای شي باران ودرېږي ، نورې کوڅې لا پاتې دي.

روان شو ، شاته يې مخ واړاوه ، تورپيکۍ په خپل ځای ولاړه وه ، ده ته يې کتل.

شېرمحمد وخندل:

__راځه!

نجلۍ حرکت وکړ ، دواړه غلي روان ول ، د سړي په زړه کې د نجلۍ وروستۍ خبره په تکرار ډول راګرځېده:

ته مهربانه يې ، ته مهربانه يې ، ته...

شېرمحمد پر پاخه سړک بوټونه ټکوهل ، مړې ختې ترې تويې شوې ، خو لا يې هم ذهن د نجلۍ وروستۍ جملې نيولی و.

ته مهربانه يې ، ته مهربانه يې ، ته...

د موټر تېز هارن يې په غوږو ننوت ، ټوپ يې کړل ، يوه سره رنګه کرولا يې تر څنګ تېره شوه ، خړې اوبه باد شوې ، د سړي پر پايڅو ولګېدې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

شېرمحمد په خشکه وويل:
ــد غوا زويه.
تورپيکۍ ته يې وکتل ، سترګې يې رډې راختلې وې ، په هماغه موټر پسې يې کتل...
نجلۍ ناڅاپه چيغه کړه!
ــاوښې مې.
په موټر پسې يې منډه واخيسته ، بل موټر بريک ونيو ، شېرمحمد تر لاس ونيوله ، په بېړه يې وويل:
ــکومه دی ؟
ــپه ها ، هاغه موټر کې.
ــکوم موټر ؟
ــهاغه سور موټر ، هماغه چې تاته يې اوبه در وپاشلې.
شېرمحمد يودم منډه واخيسته ، تېزه منډه ، تورپيکۍ پسې کتل ، دی ګړندی روان و ، يو ځل د سړک مينځ ته ورغی ، د موټرو هارنونه پورته شول ، بېرته يې د سړک ژۍ په مخه ورکړه ، له پښو څخه يې خړې اوبه بادېدلې ، پټکی ورنه ولوېد ، ده د لېونيانو په څېر منډې وهلې...
تورپيکۍ ګړندۍ پسې روانه وه ، مخکی لاړه ، لوند پټکی يې له خړو اوبو ورپورته کړ ، په خپله سينه پورې يې ونيو. موټر په يوه کوڅه ننوت ، خو سړي لا په پاخه سړک منډې وهلې.....شېبه وروسته دی هم تر راوتلې دېواله پټ شو.
وخت ووت ، تورپيکۍ د کوڅې خولې ته ورسېده. شېرمحمد را روان و ، خوله يې له خندا نه سره تولېده ، له خوشالۍ يې چيغه کړه!
ــما نه درته ويل چې پيدا کوو يې ؟
تورپيکۍ ورته وکتل ، د سړي ټول بدن په ختو لړلی و ، له ښې لستوڼي څخه يې خړې اوبه څڅېدلې...
شېرمحمد په بېړه پټکی ور واخيست ، پر خولۍ يې ژنګ پنګ تاو کړ ، په خندا يې وويل:
ــپيدا شو ، اخير پيدا شو.
تورپيکۍ غلې ولاړه وه ، سړي ته يې کتل...
شېرمحمد وويل:
ــراځه!
نجلۍ پسې روانه شوه.
شېرمحمد يو دم ودرېد ، تورپيکۍ ته يې وويل:
ــډاډه يې چې انجنير حنيف و ؟
نجلۍ د (هو) په ننبه سر وخوځاوه.
سړي يودم وخندل:
ــبس! ستړيا دې ختمه شوه ، ته به خپلې خور ته ورشې او زه...
ناڅاپه غلی شو ، په سترګو کې يې اوښکې راټولې شوې ، ترخه موسکا يې پر خړو شونډو وغځېده ، خپله خبره يې بشپړه کړه:
ــاو زه به غزنې ته.
تورپيکۍ ورته کتل....
شېرمحمد يودم وخندل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ــاوس نو خوشاله اوسه ، خوشاله
مخ يې واړاوه ، روان شو. د يوې کوڅې په خوله کې ودرېد ، ويې ويل:
ــموټر دلته راتاو شو.
توريیکۍ مخامخ وکتل ، کوڅه لنډه وه ، دواړو خواوو ته لس ــدولس کورونه ښکارېدل. پای ته يې زراعتي ځمکې پرتې وې.
شېرمحمد وويل:
ــموټر لېږي و ، خو غلط نه يم ، په همدې کوڅه کې راتاو شو. بس ، په دې لسو ، دولسو کورونو کې يو کور ستا د اوښي دی.
توريیکۍ غلې ولاړه وه ، شېر محمد ته يې کتل...
له يوه کوره يو تنکی ځوان راووت ، پر سر يې شکرۍ اېښې وه.
شېرمحمد ور مخته شو ، په بېړه يې وويل:
ــد انجنير حنيف کور کوم يو دی ؟
هلک مخامخ ګوته ونيوله:
ــهاغه! سپينه لويه دروازه چې لري. هاغه دوه منزله نخودي رنګه کور.
سړي په خبره کې ور ولوېد:
ــد غزني دی.
هلک وويل:
ــهو ، زامن يې له ما سره يوځای مکتب ته ځي ، مشر يې شفيق نوميږي ، بل يې عتيق ، وړه خور هم لري ، وحيده ورته وايي.
شېرمحمد توريیکۍ ته مخ ور واړاوه ، هغې ځمکې ته کتل.
هلک وويل:
ــ زه نانوايي ته ځم ، زغالې لنديږي.
شېرمحمد ورغی ، د نجلۍ تر مخ ودرېد ، ورو يې وويل:
ــبيا خو غلط نه يو راغلي ؟
توريیکۍ غريو واخيسته:
ــنه.
شېرمحمد وخندل:
ــنو بيا ولې ژاړې ؟
نجلۍ غلې وه.
شېرمحمد ځمکې ته وکتل ، سره ساه يې وايسته ، ورو يې وويل:
ــبنه نو ، ما په خپل قول وفا وکړه ، ستا د خور کور پيدا شو ، زه بايد لاړ شم.
توريیکۍ په غريو کې وويل:
ــدا درواخله.
شېرمحمد سر هسک کړ ، نجلۍ درې د سرو زرو بنګړي ورته نيولي وو.
سړي ترخه وخندل:
ــملنډې وهې ؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

د تورپیکۍ سلګۍ شوې:
__ما درته ویلي و چې تر هراته مې ورسوه ، بنګړي یې ستا.
د شېر محمد د تندي ګونځې سره ورغلې:
__خو ما د پیسو له پاره نه یې راوستې.
یودم یې وخندل ، جیب ته یې لاس کړ ، نمجن نوټونه یې راویستل. ورو یې وویل:
__ما حساب هم درسره ونه کړ ، خو خدای شته ، ستا یوه روپۍ مې هم بیځایه نه ده لګولې. بس ، یواځې یو زرګون راوبخښه ، د بېرته تګ کرایه نه لرم.
تورپیکۍ په غریو کې وویل:
__په جېب کې یې واچوه.
__خو
نجلۍ په خبره کې ورولوېده:
__مه مې شرموه.
سړي پیسې جېب ته کړې ، کله چې یې لاس راویست ، په ګوتو کې یې یوه آینه نیولې وه.
ورو یې وویل:
__بده یې مه ګڼه ، دا درسره وساته ، ښکلې جوړه شوې ، ته ورته وګوره ، په زرتارو کې یې نیولې ده ، کله کله پکې ګوره ، نه به دې هېرېږم.
نجلۍ لاس ور وغځاوه ، آینه یې په ټېر پورې وینوله. ورو یې وویل:
__څوک وایي چې ته بدرنګه یې ؟
شېرمحمد وخندل:
__ملنډې وهې ؟
نجلۍ پورته وکتل ، له شنو سترګو څخه یې اوښکو منډې واخیستې ، په لندو سپینو بغورو کې د باران له څاڅکو سره ګډې شوې ، شونډې یې وخوځېدې:
__له زړه وایم.
د شېرمحمد سر وځړېد ، ورو یې وویل:
__یوه خبره درته وکم ؟
د نجلۍ سلګیو زور واخیست.
__هو
سړي په غریو کې وویل:
__هیڅ
تورپیکۍ هماغسې ور ته کتل...
شېرمحمد مخ واړاوه ، په ژرغوني غږ یې وویل:
__ځه.
نجلۍ روانه شوه. سړي پسې وکتل ، هغه ورو ورو لیرې کېدله ، شېبه وروسته سپینې دروازې ته ورسېده ، د دروازې پر دستګیر یې لاس کېښود. همالته څوړند سر ودرېده. شېرمحمد مخ واړاوه ، لینګې یې لړځېدل ، پښو یې سستي ورکوله ، سترګې یې له اوښکو ډکې وې. دی د زړه په زور خو ګامه مخکې لاړ ، خو یودم یې تر

(c) ketabton.com: The Digital Library

شا د اوبو چړپا واورېده ، په بېړه يې ور وکتل ، تورپيکی مندې ور وهلې ، ټکرۍ يې په غاړه کې پروت و ، پلاستيکي چوټې يې له پښو ختلې وې ، راغله او د شېرمحمد تر مخ ځوړند سر ودرېده.
شېرمحمد په حيرانۍ ورته کتل ، د تورپيکی د اوږدو ويښتو له تاو شويو څوکو څخه رانه څاڅکي توېدل.
نجلۍ يوه شېبه غلې وه ، دې په تيزې ساه وهله ، وروسته يې په غريو کې وويل:
ـــيوه خبره درته وکم ؟
د سړي ستونی ډک شو:
ـــهو
د نجلۍ سری شونډې ورپيدې:
ـــته راباندې ګران يې.
يودم يې د شېرمحمد پر ټټر سر کېښود ، په چيغو چيغو يې وژړل...
د سړي په سترګو کې راټولو اوښکو لار وکړه ، لړزانده ګوتې يې د تورپيکی په لندو ويښتو کې ننوتې ، د هغې سر يې په خپل ټټر پورې ټينګ کړ.
نجلۍ ژړل او په ژړا کې يې همدا يوه خبره کوله.
ـــته راباندې ګران يې ، ته راباندې ګران يې ، ته...
شېرمحمد خپله زنه د هغې د ککرۍ په پستو ، لندو ويښتوايښې وه. ده څو ګامه ليرې ، په خړو اوبو کې دوو پرتو پلاستيکي چوټو ته کتل ، د چوټو پوندې د سپينې لوېې دروازې خواته وې.

(پای)

۱۳۹۰ ل کال د دلوې شلمه ـــ کابل

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library